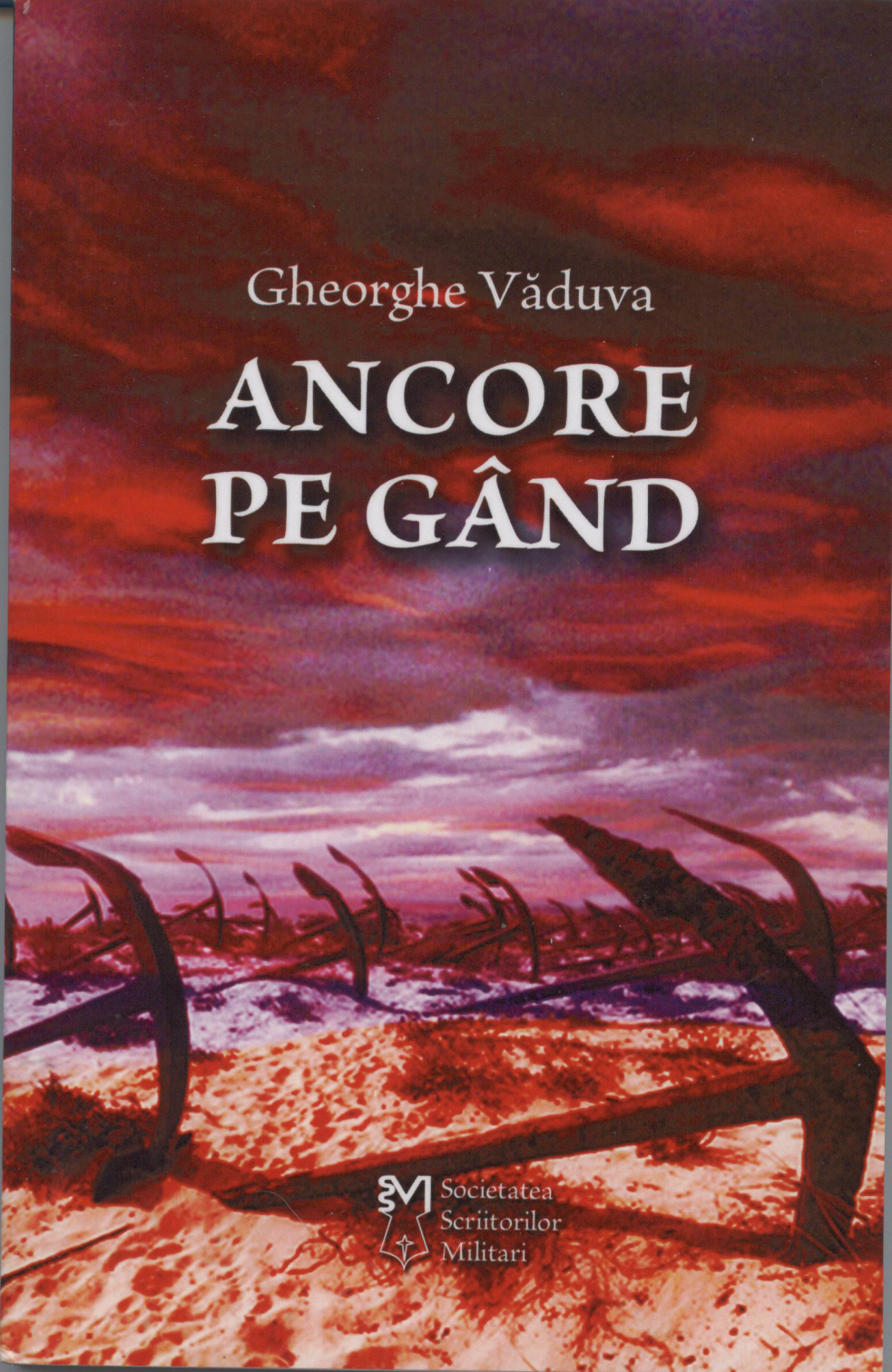




Gheorghe Văduva

ANCORE PE GÂND



Societatea
Scriitorilor
Militari

Celor care mai au încă un cuvânt pentru gând

GHEORGHE VĂDUVA

ANCORE PE GÂND

Versuri

**Societatea Scriitorilor Militari,
București 2013**

Cogito, ergo dobito

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VĂDUVA, GHEORGHE

Ancore pe gând / Gheorghe Văduva - București :
Societatea Scriitorilor Militari, 2013
ISBN 978-973-8941-60-1

821.135.1-1

CUVÂNT PE GÂND

*Îmi pun în gând să spun doar un cuvânt,
Atunci când n-ar mai fi nimic de spus,
Când vorba lumii-n vorbe a ajuns,
Precum un gând în lumea lui de gând.*

*Dar gândul uită-ades ce-n el am pus,
C-așa e gândul, mare și uituc,
Și nu știu pe ce cale s-o apuc...
Cuvântu-i gol, când nu-i nimic de spus...*

*De aceea, azi, aș prefera să tac,
Să las cuvântul singur și pierdut,
Să fac din el ce gândul n-a făcut
Și, din tăceri, un nou cuvânt să fac.*

*Cuvântul lumii nu-i pogon de lut,
Nu-l sapi, nu-l uzi și nu-l frământă ușor;
Și nu e nici ca apa de izvor,
Din care, poate, viața s-a născut...*

*Dar, câteodată, multu-i prea puțin,
Hotar ce n-apartine nimănui,
Noian de necuvinte puse-n cui
Când vorbele prin vorbe se-întrețin.*

*Cuvântul este gând și gându-i precuvânt,
Nu pot să le despart nici să le-adun,
Pe unu-l iau pe altul doar îl pun
Acolo unde timpul stă la rând.*

*Când este doar întunecos și gol,
Cuvântul se desprinde de pământ,
Plutește ca o frunză dusă-n vânt
Și-adună piatră, iarbă și nămol.*

*Dar, uneori, e luminos și plin
Își umple ochii care văd și dor,
Aduce-n casă gândul călător,
Dar are gust de frunză de pelin.*

*Când vorba lumii-i un cărbune stins,
Pământ sec, cu vreascuri și ciulini,
Cuvântul nu mai prinde rădăcini,
Căci, peste gând, deșertul s-a cuprins.*

*Și rătăcește singur și stingher
Pe unde-a fost, pe unde n-a ajuns,
Prin locu-n care alt cuvânt l-a dus,
Când mai era și el cuvânt sub cer.*

*Cuvântul e cuvânt și gându-i gând,
Nu vreau să le separ, nici să le-adun,
Nici la vreun test nebun să le supun,
Căci ceru-i cer, pământul doar pământ.*

*București,
16 septembrie 2011*

CASA DE ACASĂ

*Când, prin nori grei, se prăbușește-o țară,
Iar junii ei se simt pe dinafară,
Bătrânii sunt pe viață o povară
Și steaua ei o vorbă de ocară...*

*

*O țară nu-i un spațiu oarecare,
C-un gard înalt pe care scrie „Țară”,
Spre-a rupe ce-i al ei de ce-i afară,
Durată-n timp și strânsă în hotare.*

*O țară nu-i o oază protejată,
Ci un soldat aflat în apărare,
Supus la o eternă confruntare
Prin lumea de nelume sufocată.*

*O junglă de conflicte-nvolburată,
Avidă de măririi și de avere
Și-mbolnăvită groaznic de Putere
Ca timpul nemuririi de durată.*

*Așa arată, astăzi, lumea noastră,
Brăzdată de rețele infinite
Și prinsă în războaie nesfârșite
Ca steaua nopții-n zarea ei albastră.*

*Dar steaua noastră nu-i o stea polară,
Reper pe cerul nopților senine,
Nici un tărâm ce-a evadat din sine
Ca un vulcan ce merită să piară.*

*N-avem o stea, pe cer nu mai sunt stele,
Le-a-nchis lumina-n vile somptuoase,
Iar țara s-a pierdut în mințile soioase,
Ce caută doar bine pentru ele.*

*Dar țara nu-i un fagure de miere,
Cu trântori care spun că sunt albine,
Cu hoți ce se-nmulțesc fără rușine
Cu inși ce-și vând onoarea pe putere.*

*O țară este locu-n care omul
Se simte Om de drept, la el acasă,
O țară este singura lui casă,
Livada-n care crește liber pomul.*

*O țară-ar trebui în noi să fie,
Un colțișor de rai și o cetate,
Dar și un spațiu plin de libertate
În care omul liber să se știe.*

*...Dar țara noastră-i nor în vântul vremii,
Și nimeni n-are chef s-o protejeze,
Iar omul e-ndemnat să emigreze,
Un fulg ce evadează-n miezul iernii.*

*Dar țara-i și corabie pe valuri,
Și-atunci când guvernarea nu e bună
Se poate scufunda, într-o furtună,
Pe-oceanul fără drumuri, fără maluri.*

*O țară este-o zonă de putere
Mai mică sau mai mare, cum se poate,
O țară este miezul de cetate,
Un vis profund care în zori nu piere.*

*Căci țara este singura putere
Din care cetățeanul se nutrește
Și omul încă liber mai trăiește
Ca bradul în păduri de conifere.*

*O țară este haina călduroasă,
Ce te ferește când te bate vântul,
E limba care mângâie cuvântul,
O țară este casa de acasă.*

*O țară, pentru om, e-o vorbă sfântă
Așa a fost și tot așa mai este,
Deși, spun unii, asta-i doar poveste
Pe care numai proștii-o mai cuvântă.*

*Azi, omul lumii nu mai vrea o țară
Se duce unde e plătit mai bine,
O marfă ce se vinde pentru sine,
Căci omu-și duce marea lui povară.*

*Se vând copii, savanți, cartofi și miere,
Comerț cu oameni care nu-s bolnavi
Și care sunt doar noii lumii sclavi,
Căci omul pentru lume-i, azi, durere...*

*Raportul între state-i o avere,
Se cumpără, la târg, inteligențe,
Se caută savanți și competențe,
Câștigă doar acel ce-i în putere.*

*Mai dai un pol, mai cumperi o valoare,
Un om sau un plaivaz, un semn de carte
Și mergi în bătălie mai departe,
Când ai putere, ești și nor și soare...*

*Puterea-i un principiu inter-nații...
Ești fericit, atunci când ai de toate,
Când poți să dai din vorbe și din coate,
Când ești, în top, cu mult mai sus ca alții!...*

*Puterea-înseamnă-n lume foarte multe,
Avere, bani, castele, viitură,
Și vocea care vine din cultură,
Pe care poate gândul s-o asculte.*

*O țară este-o lume milenară,
Trecută prin furtuni și prin dezastre,
Și-înnobilată-n sufletele noastre,
C-un nume scump și dreptul sfânt de Țară...*

*...Sunt însă inși ce cred c-ar fi mai bine
Să renunțăm la dreptul la o Țară
Și să ieșim din granițe afară
Ca trenul care sare de pe șine...*

*Pentru tembeli, o țară-i o-închisoare,
Ei nu sunt nici soldați, nici responsabili,
Ci doar un soi ingrat de mizerabili
Ce cred că țara-i doar o impoastare...*

*...Când cei care trudesco pe-aceeași glie,
Își uită graiul și învață altul,
Și când țăranu-și vinde-n hăuri satul
Atunci și dragostea de țară se prescrie.*

*Când neamul tău de-acas' nu te mai doare
Și vrei să fii plecat pe veci în lume,
Când nimeni despre țară nu-ți mai spune
Și vrei să ai un nou locșor sub soare,*

*Când crezi că lumea mare te primește
Cu flori de colț, cu lauri, cu iubire,
Și-ți cauți un alt loc de mântuire,
Sau doar un colț de nor ce te umbrește,*

*Și pleci departe, alungat de-acasă,
De griji și de nevoi, sau de guverne,
Devii o marfă-n piețele externe
Și de ai tăi, de-acasă, nu-ți mai pasă.*

*Sau când guvernul țării te alungă
Și-ți spune să te duci în patru-vânturi,
Să-ți cauți altă țară și-alte gânduri,
În care nici un dor să nu te-ajungă,*

*Când cei ce te conduc au vândut totul
Pe bani de buzunar sau pe avere,
Pe flori de soc uscat sau pe putere
Și ți-au furat c-un kil de sare votul,*

*Când tu ești iarăși sclav și țara e datoare
La sfinți, la bănci, la porți financiare
Și tu trăiești din datorii bancare
Ca omul care n-are loc sub soare,*

*Când medicii români se duc afară
Că-n țară sunt bolnavi fără spitale,
Și unde și salariu-i mult mai mare,
Ce sens mai are să rămâi în țară?*

*Profesori care-și caută-o clasă,
Manageri care n-au ce să conducă,
Copii ce cresc doar c-un blestem de ducă,
Și nu mai știu de casa de acasă,*

*Cei ce rămân aici doar să voteze
Pe cei ce-au pus o țară la vânzare,
Să-și umple din dezastre buzunare
N-au nici curaj din iad să emigreze.*

*Și tac ca cimitirul pe morminte,
Ca turma fără oi, ca satul fără câini,
Ca sclavii puși în lanțuri de stăpâni,
Ca limba fără vorbe și cuvinte.*

*E mult prea vag cuvântul libertate,
Când libertatea nu înseamnă țară,
Ci vântul care bate de afară
Sau seismul care-n poarta casei bate.*

*De ai un job, de casă nu-ți mai pasă,
Ești nevoit să crezi că-ți este locul
În acel punct unde te-a dus norocul...,
Dar țara-ți este casa de acasă.*

*Bălățești,
04 august 2011*

FINAL DE UMBRE

*Pe frunze reci, secundele sunt umbre
Și arde-n vântul serii-ntunecarea,
Pe Muntele Tăcerii urcă marea
Și piatra se coboară-n hăuri sumbre.*

*Se pierde clipa lumii-n timpul mării
Și-n perle se adună tot seninul,
Pe-un val, vâslește, în declin, destinul,
Iar pânzele bat vântul depărtării.*

*Sărută clipa buzele iubirii,
Corăbii pe-un ocean de frunze moarte,
Și dorul care-aduce de departe
Speranța dintr-o lume-a amăgirii...*

*Există-un timp al verdelui din frunze,
Al verii și al toamnelor mănoase,
Dar și un timp al zilelor ploioase
Și-un contratimp al nopților confuze.*

*Iubirea arde-n inimi inocente,
Prin nostalgia frunzelor uscate,
Prin vântul care-n ramuri bate,
Candoarea umbrelor din noi absente...*

*Eternul crește-n lacrimi căzătoare
Durata din secunda efemeră,
Și razele de soare-n ionosferă
Și-un pod peste o lume curgătoare.*

*Pe frunze strânse-n margini de pădure,
Se-așterne roua nopților stinghere
Și-n ramuri, moare, falnic, în tăcere,
Gorunul doborât de o secure...*

*București,
13 august 2011*

GÂND DE TOAMNĂ

*Nu mă-ndoiesc că toamna asta va fi la fel cu cea trecută,
Că vor cădea pe gânduri frunze și vor zbura prin dor cocorii,
Că, prin livezi, va bate vântul și, sus, pe cer, vor trece norii,
Cu-aceleași aripi ostenite, cu-aceeași liniște pierdută.*

*Va fi o toamnă cu de toate din cele ce mai pot să fie,
Iubirile vor fi ca timpul, iar timpul lor va fi iubire
Și vom trăi prezentul lumii ca pe-o eternă retrăire,
În amneziile frumoase din lunga vieții amnezie.*

*Vom mângâia plecarea verii cu frunza care bate-n poartă,
Poștaș al ultimei iluzii a lumii dintre alb și verde,
Când verdele apune-n toamnă și toamna-n frunza ei se pierde,
Ca un sărut pe buza vremii prin trista timpului consoartă.*

*Și nu-mi va fi de-ajuns albumul cu flori din toamnele trecute,
În ochii tăi, cresc flori de viață ce-mi fac din iarnă primăvară,
În fiecare colț de suflet e-o dulce-a dorului povară,
Pe care-o port prin lumi cu mine pe drumuri lungi și neștiute.*

*Nu-mi pare rău că vine toamna, îmi pare rău că ești departe,
Deși, prin toate, ești cu mine, aici, acum, în orice clipă,
În gândul care n-are țarmuri, în greaua timpului risipă,
Ne-apropie nemărginirea ce-n clipa lumii ne desparte.*

*Aș vrea să pot să fiu cu tine, acolo unde bate vântul,
Să umplem ploile cu soare, să strângem frunzele uscate,
Să le-nsoțim cu visul nostru pe drumuri încă nevisate,
Să prindem, prin tăcerea vremii, pe chipul timpului, Cuvântul.*

*Mi-e dor nebun de toamna asta, dar tot aş vrea să întârzie,
Să mă aştepte la intrare, să-mi ceară voie ca să treacă,
Să-i dau permis de veşnicie pe seama celui care pleacă,
Ca să-mi rămână până-n iarnă parfum de toamnă timpurie.*

*Iubita mea, e toamnă-n suflet şi curge grâul în hambare,
E-n noi atâta bogăţie, săraci de-am fi pe dinafară,
Putem dura o nouă lume din lumea gândului de-o vară,
Acolo unde toamna lumii se trece-n toamnele stelare...*

*Am să te-aştept pe cheul Toamnei, într-un sărut din dimineaţă,
Când toate visele frumoase vor ancora la împlinire,
În Marea toamnelor mănoase ce trece-n buna ei vestire
Ecoul frunzelor căzute pe timpul toamnelor din viaţă...*

*N-am nicio toamnă pentru tine, le-am pus pe toate-n conservare,
Tu eşti esenţa din cuvinte şi anotimpul fără toamnă,
Tu nu te schimbi când trece vremea, rămâi mereu aceeaşi Doamnă,
Ce bate-n inimă iubire, ce creşte-n suflet alinare.*

*Bucureşti,
10 septembrie 2011*

GÂND FĂRĂ GÂND

*Mă bate-un gând s-o iau prin gând la vale,
Să tot mai cred că vorbele sunt vrăbii,
Sau valuri care cresc pe mări corăbii,
Sau doar norocul care-mi iese-n cale.*

*Gândirea fără gând nimic nu-nseamnă
Devine, între timp, pădure rară,
Ca iarba verde-n zilele de vară,
Prin care cântă greierii a toamnă...*

*...E liniște-n păduri și-n rațiune
Curg streșini din zăpezile docente,
Cresc laurii gândirilor absente,
Când norii pun zăvor pe-nțelepciune.*

*Adesea, gându-mi fuge din tăcere,
Și flecărește până-n zori cu vântul,
Și mângâie cu vorba-ntreg pământul...,
Dar vorba-n vânt nu-nseamnă mângâiere.*

*Gândesc să ies din gând cu gânduri bune
Și să adopt o logică perfectă,
O știință elegantă și selectă
Cu legi ce-ndeamnă la perfecțiune.*

*Dar logica-i o știință a-nțelepciunii,
Cu entimeme și epichereme,
Cu legi, cu paradoxuri și dileme
Zenit de gând pe cerul rațiunii.*

*Gândesc să ies din gând, dar gândul,
Mă duce tot la gând, căci doar gândirea
Creează-n oameni zilnic omenirea
Și-nobilează cerul și pământul...*

*Gândesc că gându-n sine se ferește
De vântul care bate prin cuvinte,
De mintea care n-are nicio minte,
De tot ce omul fără gând gândește.*

*București,
10 august 2011*

GÂND DE CÂINE

*Mai am un gând pe care, poate, mâine,
În zori de zi sau în parfum de seară,
Un timp al lumii noastre îl măsoară
În simfonia unui glas de câine...*

*Sunt câinele ce latră-n zori, la lună,
Și nu mă tem să latru (sunt doar câine!),
Să îmi chem haita la un colț de pâine
Și să-i șoptesc din curte: Poftă bună!*

*Chiar de stăpânul țipă din odaie
Și-apare ca o umbră la fereastră,
Tunând ca norul negru-n casa noastră:
Mai taci, odată, dracului, potaie!*

*Eu tac pe loc, așa e când ești câine,
Și-ai un stăpân ce strigă surd la tine,
El știe cel mai bine ce-i mai bine,
Iar tu n-ai grija zilelor de mâine.*

*Nu pot să-i spun că am pe vis o rană,
Că-n lumea mea sunt frate cu alt câine,
Cu care-mpart bucata mea de pâine
Și duc război cu haita cea dușmană.*

*Stăpânul meu mă crede-un singuratic
Ce are-n grijă gardul de ulucă
Și n-are unde, singur, să se ducă...
Eu sunt un dog domestic, nu sălbatic...*

*Dar lumea mea nu este doar o casă,
O zgardă și o lesă sau o cușcă,
Eu nu sunt cel ce latră, dar nu mușcă,
În gândul meu, prin haită, sunt acasă.*

*Adesea, dau din coadă, când mi-e bine,
Sunt credincios și îmi iubesc stăpânul,
Păzesc ograda, casa, turma, fânul,
Dar am un gând al meu de neam de câine.*

*București,
16 septembrie 2011*

GÂND PENTRU TINE

*Mă-ntreb, adesea, de se face să caut visele prin viață,
Să urc în gând pietroiul lumii pe-un munte scos din calendare,
S-aprind luceafărul de ziuă c-un dor de clipa de-annoaptare,
Să sting scânteile din stele, când bate-n poartă dimineața.*

*Mă-ntreb mereu ce e cu mine, de unde vin, din care zare,
Ce timp m-a prins în visul iernii, ce dor m-a nins cu fulgi de soare
Și ce luminează din adâncuri m-a luminat prin nopți stelare,
Când am lăsat în urmă timpul, când am venit din depărtare.*

*Și n-am răspunsuri foarte clare, nici pentru timpul care vine,
Eu sunt doar gândul ce există ca vântul care umblă zarea,
Ca apa care ține râul, ca valul care umple marea ...
În lumea asta, fiecare își are lumea lui de bine.*

*Dar eu te am, în zarea lumii, ca pe un gând, ca pe o floare,
Ca pe o umbră în deșerturi, ca pe-un surâs în întristare,
Când cade bruma peste viață și viața trece în uitare,
Și simt pe umeri voia sorții, când tu răsari în depărtare.*

*Dar, când răsari, în lumea asta, va fi din nou o zi senină,
Vor înflori în zori cireșii, va re-nflori culoarea florii,
Va străluci prin iarbă roua, vor înfrunzi pe frunze norii,
Va fi pe mare-o briză caldă, va fi prin negură luminează.*

*Mă-ntreb mereu ce e cu mine, când ochii-mi tremură sub pleoape,
Când casa noastră te mângâie cu obiectele din casă,
Când dorul lor te-aduce iarăși să stai, aici, cu noi, la masă,
Și-n greaua depărtare-a lumii, tu-mi ești din nou atât de-aproape.*

*E sensul meu de-a fi cu tine, de-a te șopti ca pe o taină,
O viață nu e doar bagajul acumulat prin generații,
Nici universul de cultură, nici ce-ai cules de pe la alții,
Nici gândul care te frământă, nici buzunarul de la haină...*

*O viață e mereu o viață, când ai un om de care-ți pasă,
Când, undeva, în lumea mare, e cineva ce te iubește,
Când sensul tău de-a fi pe lume, prin lumea sa, se împlinește,
Când ai cui spune cu tandrețe: te știu aici, la noi, acasă.*

*Mă-ntreb, adesea, dacă timpul va înțelege ce-i iubirea,
De am nevoie, vreodată, de explicări, de definiții,
De vreun concurs de frumusețe, de foto-shop, de competiții,
Sau mi-e de-ajuns să știu că-n viață contează doar nemărginirea...*

*Nemărginirea este-o floare ce-n ochii tăi reînflorește,
Frumoasa mea din depărtare, tu ești mereu, la noi, acasă,
În fiecare strop de umbră, în fiecare colț din casă,
Ascult un cântec de la tine, sărut un dor ce-nmugurește.*

*Ești un balsam pe orice rană, un suflet cald, o mângâiere,
Ai grijă de bolnavii vieții și vindeci timpul de uitare,
Aduci orbiților lumină și celor vârstnici alinare,
Tu ești culoarea din petale și-nțelepciunea din Tăcere.*

*Dar nu știu cum le faci pe toate și cum rămâi așa, frumoasă,
Prin murdăria tristă-a lumii, prin cei loviți cumplit de soartă,
Prin Universul fără margini și prin durerea fără poartă,
Ce bate-n viață-un clopot searbăd prin oamenii uitați de casă...*

*...Iubita mea, să știi că, astăzi, mi-am luat licența-n bucurie,
Am drept să caut, printre lacrimi, un lan de grâu, un coș de pâine
Un zâmbet cald ca o speranță, un gând de azi, un vis de mâine,
Un Univers cusut cu doruri pe-un cer cuprins de nostalgie.*

*Și pot, de-acuma, să te caut prin ochii tăi din dimineață,
Îmi prind pe dor un bob de umbră crescut pe-un spic de-ntunecare,
Și sting luceafărul de ziuă c-un snop din de razele solare,
Căci chipul tău e-un chip de soare iubit de oameni și de viață.*

*București,
16 iulie 2011*

ILUZIA PERFECTĂ

*Am fost la târg să-mi cumpăr trei iluzii,
La târgul de pe dealul cu de toate,
Cu nopți de zi și zile înnoptate,
Cu limpezimi durate din confuzii.*

*De toate trei aveam nevoie mare,
Le caut, de când lumea, în tot locul,
Guvernele, din ele, își fac jocul,
Iar cei flămânzi își caută mâncare.*

*Erau și sunt iluzii importante,
De care nu te poți lipsi în lume,
Căci soarele răsare și apune
Pe vorba printre vorbe consonante.*

*E important să crezi că ai dreptate,
Dreptatea fiind iluzia-vedetă,
Pe care-o joacă timpul la ruletă,
În fiecare zi și-n fiecare noapte.*

*Din viața ta, nu poate fi absentă,
Trăiești în ea, o cauți prin surcele,
O sorbi din nori, din frunze și din stele...
Dreptatea-i totdeauna dependentă.*

*Îți faci din ea blazon și mod de viață,
O ceri, o cucerești, ți se cuvine,
Și crezi că nu există fără tine,
Dar ea e-n sine doar un sloi de gheață...*

*Dreptatea-i un triumf pe nedreptate,
În care Nu își neagă existența,
Un Da pe-o grilă unde chintesența
E un preaplin golit de plinătate...*

*Ca să golești dintr-un preaplin preaplinul,
Va trebui să știi ce te așteaptă,
Spre care poartă pasul tău se-ndreaptă,
Când nedreptatea-ți murmură destinul...*

*Dreptatea-i o iluzie perfectă,
Flexibilă ca vântul de Sahară,
Secretă ca o amforă bizară,
Sordidă ca o cameră infectă.*

*Te costă scump, da-i, totuși, de vânzare
O cumperi ca s-o ai la tine-acasă,
O floare rară-n vaza de pe masă,
Captivă pe-un surâs de alinare...*

*

*...Pe-un pisc din târgul cu iluzii multe,
Tronează un cuvânt: egalitate
Cea mai frumoasă vorbă dintre toate
Și orice om ar vrea să o asculte*

*E ieftină și umple tot pământul,
O vând aleșii unor minți cu cioturi,
Iar cei votanți o cumpără pe voturi,
E bine să te crezi egal cu vântul...*

*Egal între egali, aud o vorbă
Și nu mă mir de-atâtea vorbe goale...
În târgul c-un baston și-un car de oale,
Egalitatea-i doar... mărar în ciorbă.*

*Dar am să cumpăr, totuși, o-întorsură,
Dintr-un pustiu numit egalitate,
Ca să-nțeleg că vântul tot mai bate
Pe-același glob, pe-aceeași curmătură...*

*

*...Pe târgul de egaluri și dreptate,
Mai sus, pe-un stâlp de fum ce-atinge cerul,
E scris cuvântul care-nfruntă gerul
Și-i rob în piscul lumii: libertate.*

*Mă uit la el și nici nu-mi vine-a crede
Ce liberă-i lumina fără soare,
Ce bună-ar fi mâncarea fără sare,
Ce liber este omul ce nu vede!...*

*Dar am să cumpăr, totuși, libertate,
Iluzie ce-n toți frumos răsună,
Când viața prin iluzii te sugrumă
Și băncile-ți iau leafa jumătate.*

*Ești liber să faci doar ce vrea Puterea,
E treaba ta să vrei sau să nu vrei,
Iar de nu vrei să vrei sau să nu vrei,
Vei pierde și dreptatea și averea.*

*Iluzia de libertate-i virulentă,
Rănește viața și-robește gândul,
Noi suntem robi, așa cum e Pământul,
Căci libertatea lumii-i dependentă.*

*O dependență care se respectă,
În vorbe, pe maidane, în palate,
Oriunde-s farsori care știu de toate
Și vând, în târg, iluzia perfectă.*

*București,
17 august 2011*

IMENSA COTCODĂCEALĂ

*Se laudă guvernul c-un nou bir,
Ceilalți, în cor, că se opun mai mult,
Eu stau ca stâlpul lumii și-i ascult
Și mă gândesc să-mi pun de-un cimitir...*

*Să fac averi din moartea cui o fi –
Se moare mult, când guvernării vor –,
Guvernul e, oricum, nemuritor
Și nu-nțelege verbul „a muri”.*

*E foarte bine astfel pentru noi,
Samsari de cimitire și averi,
Când mor cei mulți, noi creștem în puteri,
Și scoatem cruci de aur din noroi.*

*Când brav guvernul zice „Cotcodac!”,
O nouă lege-n grabă a ouat,
Uimind pe toată lumea din palat,
Un parlament cu față de cerdac.*

*El știe tot, noi nu mai știm nimic,
Și nici nu știu de ce-am mai vrea să știm,
Când tot din palma vieții ciugulim
Un loc, un cimitir, un mizilic.*

*Cei mulți sunt proști, c-așa e cu noroc,
Noi ne spetim ca să ieșim din bir,
Să facem, din necaz, un chilipir,
Iar ei pun, sus, pe soare, cozoroc...*

*Codițe de topor sau chiar topor,
Noi suntem tot ce tot mai știm să fim,
Ca profituri de viață și destin,
Ca inși ce vor ce știu că pot și vor.*

*Guvernu-i un haiduc cam prostănac,
Se bate-n piept c-o umbră de spanac
Dar nu-i decât o voce-ntr-un cerdac,
Găina care cântă: „Cotcodac!*

*Căci oul nou din nou a renăscut,
Găina din guvern s-a pus pe rod,
Imens cotcodăcesc aleșii-n pod,
Dar oul nu-i decât un împrumut...*

*București,
17 septembrie 2011*

MAREA

*Mersi, scump înger pământesc!
Am să o port la sărbătoare,
Pe înserat și pe răcoare
La valul ei să mă-încălesc...*

*Pe valul ei, aprind răcoare,
Pe țărmul ei îngheț vulcanii,
Pe-întinsul ei cutreier anii
Și prind, cu ei, pe nori, o floare.*

*Chemarea ei străbate-ntinsul,
Adâncul ei susține cerul,
Azurul ei topește fierul
Și drumul ei sărută visul*

MARGINE DE GÂND

*În mărginirea mea nemărginită,
Secundele sunt doar eternitate,
Ideile, doar gânduri limitate
Și vocea mea, o oază nesfârșită.*

*Nu știu nimic, dar știu mereu de toate,
Am, pentru tot, un gând și-o rezolvare,
Metoda mea e singura sub soare,
Ce poate tot ce încă nu se poate.*

*Deasupra mea, nu e nimic mai mare,
Și ceru-i mic, iar soarele dispare,
Lumina mea e mult mai orbitoare
Și tot ce-i luminos devine-ntunecare.*

*Eu sunt acel ce pentru timp contează,
Tot timpul este-al meu, dintotdeauna,
Eu îi dau sens, căci anul, ziua, luna
Sunt ce vreau eu, căci Eul le creează.*

*Nu sunt nici zbir arid, nici democratic,
Eu sunt doar eu, un Eu dintr-o ursită,
O lume dintr-o lume nesfârșită,
Cu un destin sisific și socratic.*

*În lumea mea, există doar o lege,
Căci lumea mea e doar un lucru-n sine:
Depinde tot de sine și de mine,
În lumea mea, eu sunt plugar și rege.*

*Fac pace c-un taifun, declar războaie,
Prefac oceanu-n picături de gheață,
Cultiv pământul c-un pustiu de viață,
Zidesc pe gând cetăți și mușuroaie...*

*...Așa sunt eu, un Gând mai sus de Soare,
De Univers, de Timp, de Nemurire,
Dar rob al unei Clipe de Iubire,
Ce are Infinitul la picioare.*

*București,
20 iulie 2011*

NOPTI DE GÂND

*Fac un bilanț precis al nopților de gând,
Cât m-am gândit la tine, cât m-am gândit la noi,
Cât am călcat pe frunze, cât am umblat prin ploii,
Pe munți arizi, prin nori, prin vorbe, prin cuvânt.*

*Constat din nou, acum, ce-n gând e important,
Că tu ești tot aici, iar eu sunt lângă tine,
La greu și la ușor, la rău, ca și la bine,
Că-n timpul nostru unic nu-i un loc vacant.*

*Am fost mereu, prin toate, la toate, cu folos,
Cât am umblat prin vorbe, cât am bătut prin vânt,
Cât am clipit la stele, cât am vorbit tăcând,
Cât am privit lumina pe chipul tău frumos.*

*E mult de-atunci, dar timpul încă n-a fugit,
Și nici nu cred c-ar mai putea, de-acum, s-o facă,
Sunt prea mulți ani ajunși în viața ce ne leagă,
Și prea mult soare blând în prag de asfințit.*

*Sunt ochi mereu frumoși, și lacrimi, și priviri,
Și piatra lui Sisif ce-am dus-o sus, pe munte,
Și valuri de dureri ce ne-au crestat, pe frunte,
Tăceri adânci, surprize, doruri și uimiri.*

*E-atât de mult de-atunci și-atâta de puțin!
O viață este-o lume strânsă-într-o idee,
O voce de bărbat, o voce de femeie
Și-o simfonie sfântă-a spațiului divin!*

*Nu cred deloc că-n timp n-am fi avut ce-am vrut,
Sau poate că n-am vrut să vrem ce se-nțelege
Prin a voi de toate, când ai de unde-alege,
Când Dumnezeu pe umăr tandru te-a bătut...*

*N-am obosit, prin ani, de-atât amar de umblet,
De-atâta mers pe jos, de-atâta ostenire,
Căci le-am făcut pe toate cu iubire
Și-am pus în tot același strop senin din suflet,*

*Iubirea poate fi rubinul din cuvânt,
Sau doar un drum ce-aduce zori de zi în viață,
Pe care-l faci cu pași de rouă-n dimineață,
Dar niciodată vorba ce se duce-n vânt.*

*Acum, când te cuprind, te simt la fel ca ieri,
Iubirea este-n viață unica esență,
Din catalogul vieții n-are vreo absență,
Căci viața, fără ea, nu duce nicăieri.*

*București,
17 septembrie 2011*

O SCOICĂ-N LIBERTATE!

*Plutește, sus, pe val, o jucărie,
Cochilie pe-un nor sau pe-o apă,
O coajă ce din valuri se adapă,
Reper dintr-o trecută mărturie...*

*...O scoică s-a trezit înlănțuită
În casa ei de calcar și de apă,
Din care niciodată nu mai scapă,
C-așa a fost din moși-strămoși ursită:*

*Să stea acolo-închisă între umbre
Lucioase ca podeaua din palate,
Durate de imperii și regate
Să lumineze-n vremurile sumbre...*

*Azi, toată lumea cere libertate,
Pe zări, pe cer, pe case și oceane,
Pe străzile de lux și pe maidane,
În școli, în parlamente, în cetate.*

*Și toată lumea astăzi se revoltă
Să rupă lațuri, să sfărâme mituri,
Să spargă case, să dărâme ziduri...,
În viață e prea mult chiar și o boltă.*

*Și cerul e prea strâmt ca zbor să fie
Pentru noi toți, e o-închisoare,
Un prag de vânt, întăritor de soare,
Frustrați ca scoica-nchisă-n jucărie...*

*S-a revoltat și scoica din cetate,
Nu vrea ocean, nu vrea nici carapace,
Ar vrea de-acum să facă doar ce-i place,
Să zboare-n cer, să strige: Libertate!*

*Și-n zori de zi, când vântul doar adie,
Oceanul a oftat furat de gânduri,
Și scoica și-a luat zborul din adâncuri
Lăsând pe val fidela ei moșie..*

*Și a zburat afară din cetate
Acolo, sus, pe unde umblă vântul,
Ce tremură oceanul și pământul
Se strige toată ziua: Libertate.*

*București,
20 iulie 2011*

PLOILE REBELE

*Se cerne ceru-n ploile rebele
Și ploile plonjează în abisuri,
Atâtea ape ies în necuprinsuri,
Cărând nisipul timpului din ere.*

*Se luptă apa lumii cu uscatul
Și ceru-i este cel mai bun complice;
Pentru ca norii-n cer să se ridice,
Adâncul completează cu Înaltul.*

*Uscatul se transformă în fărâme,
Pe fund de-ocean sau doar la suprafață,
Iar apa mării, sus, pe cer, îngheață
Și-n polii Terrei în ghețari rămâne.*

*E-atât de greu să te împaci cu gândul
Că apa și uscatul sunt în luptă,
Că cerul nu există, dar cuvântă,
Iar timpul umple spațiul cu pământul...*

*Focul e-n adânc, apa este-afară,
Pământu-i doar o mică diafragmă
Între ce-i apă pură și ce-i magmă
Și focul viu de apă îl separă.*

*Dar lupta interspații-i complicată,
Câștigă cel ce pierde confruntarea,
Și pierde cel ce-aruncă depărtarea
Într-un havuz din lumea-ndepărtată.*

*Probabil că, în vremuri viitoare,
Când apa va fi nor fără de ploaie
Și Terra se va strânge-n mușuroaie,
Va fi un munte orice-adânc de mare.*

*Pământu-i un motor cu plăci solare,
Iar apa-i doar sistem de reciclare,
Căci focul din adânc e la răcoare...
Pământu-și ia căldura de la soare.*

*Dar, uneori, când presiunea crește,
Adâncul din adâncuri evadează
Și muntele de foc îl săgetează,
Ca gândul ce pe om îl răscolește.*

*Sau poate marea va fi sloi de gheață,
Un frig universal sau doar o stare,
Creată de-o imensă tulburare
A soarelui care prin nori îngheață...*

*Mi-e greu să cred că toate-s aranjate,
Precum un sat prin fiecare casă,
Precum un gând plecat demult de-acasă,
Sau un coșmar cu visuri minunate...*

*...Sunt lupte-n Univers, dar omul crede
Că Universu-i unic și integru,
Că albu-i alb și negrul e tot negru
Și că real e doar ce ochiul vede.*

*Dar apa și uscatul, împreună,
Fac viața să reziste pe planetă
Și timpul să rotească o manetă...
Ce-i diferit în Unul se-ncunună...*

*De apa se va face sloi de gheață
Și Himalaya un nisip pe-o plajă,
În mii de ani sau printr-o simplă vrajă,
E mai presus de nori, de om, de viață...*

*Trăim în lumea ploilor barbare,
Căci suntem gând, pământ sau foc și apă
O lume-n care globul se îneacă
În apa ridicată-n cer din mare.*

*O lume-n care ploile fac norii
Și cresc în oameni verdele câmpiei,
Coboară-n munți culoarea drumeției
Și-n case supra-înalță căpriorii.*

*Doar gândul este liber prin zăbrele,
Ca razele care-nsoresc pământul,
Ca limba care trece-n noi cuvântul,
Ca timpul bun al ploilor rebele.*

*București,
08 august 2011*

SAMSARI DE ȚARĂ

*De ce aleșii-s plini de aroganță
Și cred că-s mult mai sus ca Everestul,
Că-n viața lor nu mai contează restul,
Că ei dispun de-o altă importanță? (consonanță?)*

*Zâmbesc superior la vocea lumii,
Se cred statui eterne, unicate,
Și-n prelungirea câtorva mandate,
Pun monopol pe arca-nțelepciunii.*

*La unii, arca-i doar o parodie,
Iar noi, ceilalți, le suntem lor, argații,
Sunt harnici cu nepoții și cumnații...,
Dar hărnicia lor e lăcomie.*

*Sunt lacomi ca nisipul fără apă,
Sug fluvii, mări, pâraie și oceane,
În vorba lor, există doar slogane
Și-n nicio lume lumea lor nu-ncape.*

*Aleșii noștri-s toți, fără măsură,
Savanți ai necuviinței ticăloase,
Ce crește-n oameni temeri și angoase
Și fură astfel pâinea de la gură.*

*Nu le ajungi la nas nici cu racheta,
Sunt Dumnezeii noii noastre ere,
Stăpâni ai plăsmuirilor mizere,
Căci ei, prin aberații, fac naveta.*

*De ce or fi așa când au puterea,
Ca poama-n băț, ca ploile în soare,
Ca orbul dus de viață în spinare?
Să-i fi orbit atât de mult averea?!*

*Aleșii noștri sunt stăpânii noștri,
Așa cred ei, așa se și întâmplă,
Când pumnul lor de hoși lovește-n tâmplă,
Dezvăluind puterea lor de monștri.*

*De când e țara asta-n ei lăsată –
C-așa-i când e, la noi, democrație –,
Ei generează-o altă-mpărăție
În care casta lor e-îndestulată.*

*Au planuri mari, de fapt, nu au niciunul,
Sunt doar perversi, căci Eul lor primează,
Sunt peste tot, dar țara nu contează,
Se simt stăpâni, lovesc în noi cu pumnul.*

*Sunt toți, ca unul, vânzători de țară,
În umbra lor, nici pirul nu răsare,
Pe cerul lor senin, e numai soare,
Iar țara-i amanet în lumea mare.*

*Samsari ai nălucirilor bizare,
Cu ei începe totul pe planetă,
Iar țara-i o mumie desuetă,
Ce-i scoasă cu tot neamul la vânzare.*

*Ea poate fi vândută pe-împrumuturi,
Parcelă cu parcelă, sau de-a-ntregul,
Ca ei să-și încaseze-n taină cecul
Și să-și înceapă alte începuturi...*

*Pe fruntea lor, o țară-i o tichie,
Pe care nu-și permit s-o mai plătească
Și s-ar putea ca ea să se scumpească,
Căci are-un brand: Eterna Românie...*

*În țara lor, de ei devalizată,
Ei vând lumina, apa și izvorul,
Pământul țării, satul și ogorul,
De-a-întregul, sau bucată cu bucată...*

.....

*...O țară aruncată-n lumea mare,
Cu creiere produse pentru alții,
Cu fii care-șiucid cu ură tații,
Cu tineri condamnați la exilare...*

*Aleșii noștri-s cea mai grea povară,
Un soi de văgăuni ce-aprind pădurea,
Și complotează tainic cu securea,
Blestem urât pentru cuvânt și țară.*

*Când îi aud vorbind, mă prinde greața,
Cuvântul lor înseamnă doar minciună
Și tot ce spun e plin de mătrăgună,
Căci limba lor de scai îngheață gheața.*

*Prin votul nostru de-o prostie rară,
Noi validăm sclavia unei nații,
Ne pierdem țara, mamele și frații,
Vânduți ca sclavi de-acești samsari de țară.*

*Acești aleși scot totul la vânzare,
Pentru eterna noastră Europă
Și chiar pentru o lume interlopă,
Căci banii n-au culoare, nici hotare...*

*Aleșii noștri sunt samsari de țară,
O vând la târg, la bănci și la oricine,
O dau pe un dolar la cine vine,
O scot, în brânci, din casa ei, afară.*

*Aleșii noștri-s ucigași de țară,
În ochii lor prea plini de-ntunecare,
Lumina rațiunii-i orbitoare
Și nu mai văd pustiul dinafară...*

*Ei nu mai văd nimic din ce ne-omoară,
Puterea le orbește jalnic gândul,
Dar, într-o zi, va spulbera pământul
Acest gunoi ajuns samsar de țară.*

*București,
15 august 2011*

SOARELE-GÂND

*...Pe strada mea, mai trece numai vântul,
Salcâmii dorm în frunze-ngălbenite,
Cuvintele, în vorbe răvășite
Și, sus, pe Gând, s-a zăvorât Cuvântul.*

*Salcâmii și-au pierdut demult parfumul,
Iar frunza lor se trece-n vântul serii,
Ca gura lumii-n vorbele tăcerii,
Când vorba-și pierde, printre vorbe, drumul...*

*Mă rătăcesc din nou acas' -la mine
Și nu-mi mai caut poarta de intrare,
Că nu știu de venea din Strada Mare
Sau dintr-un cot al străzilor vecine...*

*Las amnezia toamnei pe cărare,
În voia unui gând plecat de-acasă,
Prin poarta-n care timpul mă apasă,
Căci poarta nu-i venire, ci plecare.*

*Și plec și eu cu toamna prinsă-n gânduri,
Cu traista plină ochi de idealuri,
Cum pleacă frunza viei de pe dealuri,
Când vocea toamnei suie din pământuri...*

*Pe strada mea, e toamnă și-i răcoare,
Salcâmii dorm pe ramuri desfrunzite,
Adorm și eu pe gânduri risipite
Prin colbul cald dintr-un apus de soare...*

*Las stelele pe cer să se trezească -
E ziua nopții porților deschise,
Când gândurile lumii devin vise -,
Ca visele, în zori, să-mplinească...*

*Dar drumul toamnei merge înainte,
Iar Gândul lumii-n zori de zi răsare,
Devine-n ziua ideală soare,
Și luminează viața prin cuvinte*

*București,
25 septembrie 2011*

SUNT UN OM

*Răsar, ca un luceafăr singuratic,
Pe cerul din amurg, pândit de stele,
La poarta unei nopți cu visuri grele,
Ce pune Universul pe jeratic.*

*Sunt un soldat-luceafăr de cu seară,
Ce intră-n primul schimb de santinelă,
Când ziua trece-n stare efemeră
Și negura pe chipuri se coboară.*

*Dar negura, prin noapte, luminează
Și-l face, din planetă, plină stea,
Cea mai frumoasă stea din lumea mea
În care Eul lui, prin nopți, visează.*

*Clipește, ca un far din depărtare,
Pe-o mare ce plutește pe-o furtună
De limpezimi celeste și de lună,
O liniște uitată de uitare.*

*Dar el nu-i stea, ci doar o mărginire,
Reper ceresc, un semn, o zeitate,
Stăpân pe mări, pe dor, pe libertate
Și condamnat la sfânta-i nemurire.*

*Apun, ca el, și nu am nicio vină,
Căci toți ne-aflăm, cumva, pe o orbită,
Hulită, condamnată sau iubită,
Măruntă, ticăloasă sau divină.*

*Sunt demiurg și fac, dintr-o scânteie,
O stea pe cer, un orizont pe viață,
O noapte ce apune-n dimineață,
O Lume ce se trece-ntr-o Femeie.*

*În lumea lui de stele, se cuprinde,
În noaptea dinspre noapte, el se stinge,
În nopțile din iarnă, el se ninge,
În noaptea dinspre zi, se reaprinde*

*Și-apare iar, la ziuă, dinspre noapte,
Când soarele-l pândește la răscruce,
Iar el nu știe unde se va duce,
Când stelele din noapte vor fi... șoapte.*

*...Eu sunt un om ce știe că mai știe
Că ziua va fi zi și noaptea va fi noapte,
Că cerul e doar cer și șoaptele sunt șoapte,
Sunt doar un om ce vrea doar om să fie.*

*București,
19 iulie 2011*

NOAPTE TIMPURIE

*Vântul spulberă-n taină frunzele pline de riduri,
Cad peste zări tânguiri de chindii ostenite,
Vin din amurg peste mări simfonii ruginite
Și urcă uitarea din nopți timpurii peste gânduri.*

*Tremură vorba în sclipiri copleșite de doruri,
În foc, e răcoare și-i cald în ideea de gheață,
Curg fluvii pe raze de soare, e frig peste viață
Și cresc, prin amiezi, rădăcini priponite pe zboruri.*

*Umblă prin lume un zvon de idei pribegite,
Suie din piatră un adânc de fântâni relative,
Se ard în cuptoarele sorții regrete tardive
Și-n veacul cu umbre bat vânturi din vremi viscolite...*

*Când poarta se-nchide rupestru sub cornul de lună
Și dorul de ducă nebună mai trece pe-acasă,
Iar cumpăna nopții eterne pe visuri apasă,
Răsare-n idee ce-n lume-i sortit să apună.*

*Privesc la-nserarea ce-n clipa-nserării se duce,
Renasc, prin cuvinte, simboluri murite de veacuri,
Căci lumea e iarăși avidă de vorbe și leacuri
Și știu că tot omul în lume își poartă o cruce.*

*Privesc peste ceasul ce-mi bate cu vise în poartă,
Când steaua polară în nordul luminii clipește,
Când noaptea ascunsă în noapte, în zori, se trezește,
E scris drumu-n stele, căci omul își are o soartă.*

*E mic Universul ce trece, prin stele, în gânduri,
Repere fluide și fluvii de gheață pe munte,
O lume tăcută și cute săpate pe frunte;
Imensă-i gândirea, ca seva ce crește-n pământuri!*

*Apune o noapte, răsare o alta devreme,
O rază ce urcă prin ere, când alta coboară,
Gândirea-n cuvintele noastre și-n noi se măsoară...,
Lumina-i doar steaua gândirii ce crește-n poeme.*

*Gândirea-i poemul luminii din lumi visătoare,
Noaptea răsare ce-n oameni în zori se trezește
E plină lumină în ochiul ce-n lume privește,
Privirea-i esența din steaua luminii solare.*

*București,
18 octombrie 2011*

CARAVANA TRECĂTOARE

*Sunt vremuri grele. Cad pe gând lăcuste
Și sufletu-i prea plin de goliciune,
Erup nerozi pe munți de-nțelepciune
Și crește tagma minților înguste.*

*În orice om, vuiește o angoasă
Și-i cert doar ce se pune la-ndoială,
Cad hoții cu ingrații la-nvoială
Și noaptea peste timp în zori se lasă.*

*E-o noapte albă într-o zi prea neagră,
Cu stele oarbe peste văzul vieții
Și c-un amurg în zarea dimineții
Ce-ndeamnă timpul înapoi să meargă.*

*Sunt vremuri de cenușă sufocată,
Pe vatra unui foc ce-a ars lumina,
Și-a-întunecat prin noapte-ntunecimea,
Un colț de gând din lumea-ngândurată...*

*Nu-i nici un semn pe harta cu dileme,
De pleci la drum, poți să ajungi oriunde,
În orice prag de lume, se ascunde
Suirea sau căderea-n pisc de vreme.*

*Ce-i valoros nu are azi valoare,
Ce-a fost frumos nu-nseamnă frumusețe,
Noblețea e lipsită de noblețe
Și soarele se-ntunecă de soare.*

*Lumina-nseamnă astăzi întuneric,
Întunecimea-i unica lumină,
Banalu-și pune-o aură divină
Și iadu-îmbracă fracul lui angelic.*

*Se poartă haina-ntoarsă iar pe dos
Cu căptușeala ruptă la vedere,
Cu vorbele umbrite de tăcere,
Cu Hades rege-n iadul lui frumos.*

*E-o lume oarbă ca un sorb de mare,
Crescut pe minți cretine și tembele,
Cu neuronii scurși printre surcele,
Prin apele-înghețate și murdare...*

*Îmi iau la rost tăcerea din cuvinte,
Căci vorba multă-nseamnă doar tăcere,
Furtuna nu-i o simplă adiere,
Iar capul mare nu înseamnă minte.*

*Bogați, la noi, sunt inși cu mintea seacă,
E timpul lor, al celor ce n-au carte,
Dar cred că pot să meargă mai departe,
Că vremea lor nu poate să mai treacă.*

*Orbiți de libertatea sfidătoare,
Se cred stăpâni pe ape și pe viață,
Dar apa-n lume nu rămâne gheață...,
Nimic nu poate fi etern sub soare.*

*Căci soarele-i o lume în schimbare,
Ce crește și descrește ca o rază,
Ce-și află-n duna inimii o oază...,
Ei sunt doar caravana trecătoare.*

*București,
31 august 2011*

CONTRAST

*În gândul meu, cresc mugurii tăcerii,
Arunc pe foc un pumn de lucruri sfinte,
Râd flori de colț pe piatra din cuvinte
Și plâng tăciunii-n lacrima-nserării.*

*Mi-e dor de ziua care trece-n noapte,
Amurgu-i prea târziu și bezna-i prea devreme
Și-n certitudini pline de dileme,
Mă tem de vorbe și m-ascund în șoapte.*

*N-am nici un eu pe scala dintre vise,
Căci somnul din angoase se trezește,
Se pierde-n vânt ce-n ploaie se găsește
Prea strâmtorat de spații necuprinse.*

*Deșertul se transformă-n sloi de gheață,
Oceanul crește-n raze selenare,
„Aproape” este-o za din depărtare,
Iar moartea un etern refren de viață.*

*În gândul meu, de-o parte, e tăcerea,
Închisă prea ermetic în cuvinte,
Și, de-altă parte, este-un cer fierbinte
Ce-aprinde-n suflet, tandru, mângâierea.*

*Ard ca un nor în raze violete
Și stâmpăr timpul cu un strop de rouă,
Pe-un vraf de gând, renasc, în lumea nouă,
Culori și circumstanțe desuete.*

București, 09 noiembrie 2011

UN OCHI SENIN CARE VORBEȘTE

*Te văd clipind prin ochii vremii ca o lumină primitoare,
Pe muntele uitat de gânduri, pe piscuri reci și-nzăpezite,
Pe stâncile învolburate, pe drumuri seci și ostenite,
Te știu demult ca pe-o clipire dintr-o idee sclipitoare.*

*Ți-aș prinde geana de privire, te-aș mângâia c-o sărutare,
M-aș însori din ochii-ți limpezi, m-aș lumina din văzul vremii,
Aș prinde visul pe luceferi, aș face vară-n miezul iernii,
Te-aș răsări pe-un cer de suflet, te-aș murmura ca pe-o chemare.*

*Frumoasa mea cu ochii limpezi, în lumea mea ești luminare,
Căci nu mai cred în întuneric și nu-mi port neaua depărtării,
Sunt alpinist pe raza lunii, ard escaladele-înserării,
Cutreier petele din soare și urc pe brânele stelare...*

*Sunt doar un gând care te vede, în timp ce viața mă privește,
În ochiul ei, te văd aprinsă, o stea pe dorul nins cu stele,
Căci ochii nu-s decât lumina de arc voltaic dintre ele,
Dar știu că, în seninul vremii, seninul lumii viețuiește.*

*Vederea-i poate doar cuvântul ce izvorăște din idee,
La fiecare gând-lumină, în ochii tăi sărut privirea,
Din ea-mpletesc candoarea vorbei ce crește-n lume fericirea,
Și știu că-n lacrima privirii zâmbește tandru o Femeie...*

*Femeia care umple cerul cu ruga ei din prag de seară,
Femeia care crește-n gânduri un colț de gând și-un gând de viață,
Femeia ce răsare-n rouă senina lumii dimineață,
Iubire cu parfum de floare dintr-o eternă primăvară...*

*Și-acum, când toamna bate-n tâmpile cu frunze mari și ruginite,
E plin de-nseninări pământul și bruma cerne alb pe creste,
Trăiesc, alături de tine, frumoasa timpului poveste,
Iubita mea cu tâmpile albe și cu priviri neprețuite.*

*Te văd, iubita mea frumoasă, ca pe un gând care privește,
Ca pe-un surâs printre petale, ca pe-un cuvânt care vibrează,
Ca pe-o durată fără timpuri, ca pe un timp care durează,
Un timp frumos ce nu apune, un ochi senin care vorbește.*

*București,
19 septembrie 2011*

TOAMNĂ PE GÂND

*Aștept tăcut să mai gândesc o toamnă,
Prin frunza ei de vânt, prin nostalgie,
Prin bruma de pe strugurii din vie,
Prin tot ce toamna unui gând înseamnă.*

*Nu vreau să-mi umplu ochii cu simboluri,
Din toamnele trecute și pierdute,
Din visele pe frunzele căzute,
Durate pe dureri, secate-n zboruri.*

*Căci toamna-i un surâs pe chipul vieții,
Un drum ce suie timpul și-l scoboară
Și care-n clipa umbrei ne măsoară,
Prin geana nopții, roua dimineții.*

*Mi-e dor de toamna dorului de vreme,
De toamnele din munții de acasă,
De toamna mea senină și frumoasă,
Ce-mi crește-n suflet maci și crizanteme.*

*Căci toamnele adună de pe dealuri
Iubirile din focurile ninse,
Luminile din visele aprinse,
Cenușa dintr-un rug de idealuri.*

*În toamnă, suntem triști ca o răscruce
Din ramurile reci și desfrunzite,
Din drumurile lungi și ostenite,
Din ploaia care vine și se duce...*

*Se trece timpu-n spații necuprinse
Și sufletul se cerne peste viață,
Ca razele de soare peste ceață,
Când focurile verii au fost stinse.*

*Ascund, prin ochi, o rază cristalină,
Sau poate-un plâns cu lacrimi de izvoare,
Nu vreau să ies din clipa de-ntristare,
Ci doar să cred că toamna nu-i de vină.*

*Căci soarele răsare și apune,
Și steaua nopții doar în nopți clipește;
Dar omul luminează când iubește,
Ca gândul generat de-nțelepciune.*

*Sunt gândul toamnei care-mi bate-n tâmpile,
Cu frunze care cad, cu ramuri dintr-o vară,
Ce se vor strânge-n brațe-n primăvară,
Când mugurii luminii de sevă se vor umple.*

*Și nu știu dacă toamna-i doar gândire,
Sau dacă gândul meu se întomnează,
Nici dacă viața-n toamne se durează,
Dar știu precis că toamna-i împlinire.*

*București,
22 septembrie 2011*

UNDE FRUNZELE-S CUVINTE...

*Dacă plânsul va fi fluviu și va trece peste pleoape,
Am să-mi iau cu mine timpul și-am să ies din calendare,
Să mă trec prin văzul vremii ca-nserările polare,
Ca tăcerea din cuvinte, când cuvintele sunt ape.*

*N-am zăplazuri pentru ape, fluviul curge înainte...
Am să scriu, sub geana nopții, cu pământul ars de soare,
Un cuvânt pe frunza vremii, un poem despre o floare,
Unde gândurile-s ramuri, unde frunzele-s cuvinte.*

*Și-am să-mi caut luminarea într-o noapte fără stele,
Într-o zare fără țărături, fără valuri, fără vânturi,
Unde nu există soare, unde mările-s pământuri,
Cu lumina din cuvinte stinsă-n gândurile mele.*

*Și-am să știu dacă vreodată va fi iar în gând lumină
Stele prinse sus, pe ceruri, cu clipiri nepieritoare,
Care vin din universuri ca speranța din visare,
Vis cuprins de necuprinsuri, cer senin cu lună plină.*

*Și n-am să iubesc iubirea, ci doar frunzele căzute...
Umbra lor, în umbra nopții, lasă porțile deschise
Și se duc în depărtare ca speranțele din vise,
Care trec prin timpul nostru, neștiute, nevăzute.*

*Aș vrea doar să-mi știu izvorul pe-un pământ cu vorbe sfinte,
Pe un vânt ce-mi duce dorul, pe un dor ce-mi cheamă vântul,
Pe lumina din cuvinte, când în poartă-mi bate gândul,
Unde viața-i doar o frunză, unde frunzele-s cuvinte.*

*București,
25 decembrie 2011*

VIS STELAR

*Am ieșit în zori din mine ca să intru-n lumea mare,
Cădeau ploile pe visuri, se goleau de frunze merii,
Era cald pe gândul toamnei și prea frig pe dorul verii
Și credeam că pot aprinde steaua mea din Ursa Mare.*

*M-am uitat pe cerul zilei să văd stelele din noapte,
Să-mi aleg un drum pe-o rază sau o rază din lumină,
Să ajung cu ea la Lună și la Steaua mea divină,
Unde nu mai sunt cuvinte, unde vorbele sunt șoapte.*

*Să rămân acolo, astfel, un amurg pe geana zării,
Să învăț să trec pe ceruri, fără pași, fără hotare,
Fără clipele duratei, fără munți și fără mare,
Fără teama de cuvinte, fără hăul disperării.*

*Dar afară arde-n ceruri focul soarelui vremelnice,
Nu văd stelele din noapte, nu văd noaptea dintre stele,
Ci doar frunzele de aur care trec printre zăbrele,
Lăsând umbrele să cadă, luminate de-ntuneric...*

*Ard cuprins de nerăbdare să văd soarele pe ruguri,
S-aprind stelele de veghe, să veghez prin visuri Luna,
Să n-o las ca să dispară, când în zori se lasă bruma
Cu argintul de pe tâmpile și culoarea din amurguri.*

*Am plecat din mine însumi și nu mă mai pot întoarce,
Poarta Sinelui e-nchisă, poarta cerului-i oriunde,
Între două infinituri, soarta drumului se-ascunde
Într-un fir pe care clipa din fuior de timp îl toarce.*

*Am ieșit din mine însumi, ca un crez din rugămintă,
Ca să caut strălucirea într-o stea din Ursa Mare,
Pe o rază de lumină dintr-o stea necăzătoare,
Și-am ajuns în altă zare, ca ideea din cuvinte.*

*București,
02 decembrie 2011*

SPERANȚĂ...

*Mă-ntreb de-mi arde astăzi să-mi caut vreo iubire,
Trecută sau prezentă, trăită sau uitată,
Închisă în speranțe sau priponită-n soartă,
Ca gândul ce se lasă furat de amăgire.*

*Mă-ntreb de vreau să aflu ce-nseamnă libertate,
Când viscolul te arde și timpul rău te doare,
Când ochii-s plin de lacrimi, când viața-i o-închisoare,
Când inima se zbate închisă-ntr-o cetate.*

*Mă-ntreb ce-nseamnă vorbă, când mor în noi cuvinte,
Când nu mai ai ce-ți spune, când nu mai crezi în spuse,
Când vorba înțeleaptă s-a dus în vremuri duse,
Iar semnătura-nseamnă o cruce pe morminte.*

*Un drept caduc la vorbă ne-a dezvelit de șoapte,
Dar suntem goi în suflet și plini de întristare,
Ne-au obligat nerozii să chinuim o floare
Și-n plină zi cu soare, să ne-nchinăm la noapte.*

*Trăim, ce-i drept, mai altfel, avem, în cer, iertare,
Speranțe și iluzii, credință-n ce-o să fie,
O lacrimă pe-o zare săracă și pustie...,
Căci viața-i doar o vorbă din scurta ei chemare...*

*Bat clopote-n tot locul, pe străzi și-n cartiere,
S-au construit biserici, s-a dărâmat școala,
S-a ieftinit speranța și s-a scumpit cerneala,
Dar ruga, când n-ai carte, nu-ți dă și nici nu-ți cere.*

*E mult mai simplu astăzi să-i chemi pe toți la rugă,
Să îi smerești pe oameni, să spui c-așa e bine,
Că numai Dumnezeu mai știe ce-i cu tine,
Că nu contează, astăzi, de ești stăpân sau slugă...*

*...Popor smerit și singur, uitat de paza bună,
Te-nvață cămătarii să iei pe datorie,
Și să reintri astfel în lunga ta sclavie,
Căci țara ta de aur ai dat-o pe-o minciună.*

*Iar de-ndrăznești vreodată să spui că ai o țară,
Îți râd în nas miniștrii, te plâng parlamentarii,
Te iau din scurt bancherii, te-omoară cămătarii,
Și toți deopotrivă te scot pe ușă-afară...*

*Și-atunci, te-nchizi în tine, dar nu mai ai nici poartă,
Căci ești golit de toate, de gând și de hotare,
Și rățăcești ca vântul, pierdut prin lumea mare,
Robit de libertate și-întemnițat de soartă...*

*...Mă-ntreb de se mai poate să-mi aflui vreo chemare,
E Anul Nou și-afară nici vântul nu mai bate,
Un foc de artificii sărac, pe cer, se zbate,
Ca vântul prin memorii pierdute în uitare.*

*Pe strada cu simboluri, trec raze fără soare,
Ecranele sunt pline de kitsch-uri și manele,
E noul mod de viață în noaptea fără stele
Și nu mai pot să-mi aflui vreun colț fără sfidare.*

*...Din pășdii rămâne, în zbor, doar pământul...
Românul, azi, se roagă, pe fosta lui moșie,
Să fie sclav la alții, bogat de sărăcie,
Căci ruga-i bogăție, când ești sărac cu duhul.*

*L-au sărăcit de toate aleșii noii ere
Și impostorii vremii l-au dezgolit de minte,
De modul lui de viață, de limbă, de cuvinte,
L-au scos din demnitate, din țară, din avere...*

*...Afară-i Anul Nou, vreau să-mi colind destinul,
S-aprind pe cer lumină, căldură, -nseninare,
Să ies din gândul negru, să-mi pun pe chip o floare,
Dar simt în gând cucută și-n gust de vin pelinul...*

*Mă-ntreb de se mai poate să speri la demnitate,
Să ieși din închisoare, să ierți a mia oară,
Să ai din nou, în lume, un nume și o țară,
Dar cred că-n viața asta, va fi din nou dreptate.*

*București,
01 ianuarie 2012*

ÎNGHEȚARE

*Astăzi, vântul sorții mele bate dinspre Polul Nord,
Gândurile-mi sunt de gheață, visurile mor de frig,
Nu pot să-mi mai ies din mine, să alerg, să cânt, să strig
Și nici să măsoar lumina prin clepsidra ei din fiord.*

*Astăzi, nu mai am vreo rază care vine dinspre noi,
Am apus pe dâra lumii, soarele s-a stins și el,
Nu mai trece peste umbre, nu mai arde-n nici un țel,
Și-a rămas, în noaptea lumii, doar ideea c-am fost doi.*

*Dar și tu te-ai dus, iubito, undeva, pe-un vis de flori,
Prinsă în parfumul lumii, fermecată de-un izvor,
De un cer cu diamante, de un vis etern de zbor,
Unde zilele-s de soare, unde nopțile-s de nori.*

*Nori și soare, împreună, umbre și lumini pe cer,
Viață, ape și mișcare, grâu, livezi, salcâmi și ploi,
Dar și viscol pe planetă, vânt nebun, furtuni, noroi,
Libertate și robie, Dumnezeu și temnicer.*

*Nu mai e un strop din lume, bate-un vânt dinspre nimic,
Și toți nimenii din peșteri au trecut la cârmă azi,
Au făcut ciulini și steiuri din pădurile de brazi
Și din visurile noastre au o durat un mizilic...*

*Tu ai evadat din tine, ești manager sau ce ești,
Ai un zâmbet de modelă, frumusețe-n virtual,
Treci cu mare ușurință, din real în ireal,
Nu-i prea greu, pe lumea asta, să devii ce nu-ți dorești.*

*N-ai dorit să fi o nimeni, să ai totul pe pământ...,
Dar ai astfel tot pământul, mai mult chiar decât un cer;
Unde stelele în noapte strălucesc, dar ziua pier
Ai ucis însă ideea care crește din Cuvânt.*

*Și-ai trecut în nemurire, precum trece frunza-n dor
A murit în tine-o floare și-a crescut un celular;
Ești manager la o firmă și zâmbești multistelar,
Un robot cu fustă scurtă, un model atrăgător...*

*Ai crezut că nemurirea se câștigă doar murind
Și-ai murit ca o petală care nu se trece-n fruct,
Care cade ofilită pe-un picior de viaduct,
De pe drumul dinspre umbre, doar prin umbră viețuind.*

*Moartea ta nu-i moarte bună, este doar un sloi pe vis,
A murit din tine floarea și ideea dintre flori,
A murit un strop de rouă înainte de-a fi zori
Și-ai trecut în nemurire precum floarea de cais.*

*Astăzi, visul fericirii este doar un lucru mort,
Gheața-n gânduri strălucește, stelele se sting pe cer,
E prea nor pe ochii lumii și în viață-i tot mai ger,
Dar, în dorul meu de soare, tot mereu am să te port*

*București,
06 ianuarie 2012*

**SĂ FIU DOAR LÂNGĂ TINE,
CÂND TU VEI FI DEPARTE**

*Nu știu ce-înseamnă astăzi verbul „a iubi”,
A fi mai gânditor sau doar a suferi,
A exila din gânduri un vraf de amintiri,
A ofili o floare pe-un nor de amăgiri...*

*Nu știu nimic și nici nu cred că vreau să știu
Ce-nseamnă astăzi gând sau oază-ntr-un pustiu
Deschis în lumea noastră verde și frumoasă
Ca visul nevisat, ca dorul de acasă.*

*Nu știu ce vreau, dar am să vreau ceva, cândva,
Când florile de colț pe munți s-or scutura,
Când umbrele-or vorbi și vorba va fi umbră
Când apa va seca și marea va fi sumbră.*

*Nu știu decât să cred că grâul va fi grâu
Și caii vor fi cai eliberați din frâu,
Că cerul va fi cer și soarele tot soare,
Că orice colț de dor înseamnă depărtare.*

*Nu știu de vreau acum să-mi fii aproape,
Să te privesc sau să te simt sub pleoape
Cu ochiul ostenit, cu lacrima ce curge,
Cu marea care-n val se zbate și se frânge.*

*Dar știu că sunt aici ca să rămân cu tine,
Când totul va pleca, când toate-or fi ruine,
Să-ți fiu o adiere în verile uscate
Și-un strop de apă vie în apele secate.*

*Să te privesc, când ochii or înceta să vadă,
Să te ridic în soare, când ploile-or să cadă,
Să-ți luminez cărarea, când noaptea ne desparte,
Să fu doar lângă tine, când tu vei fi departe.*

*București,
19 ianuarie 2012*

UMBLET

*Umblam tăcut pe Strada Lumii
Și căutam prin gând o vreme
A ne-nțeleselelor dileme
Din amnezia-nțelepciunii.*

*Eram doar eu și noaptea zării,
Pe strada ninsă și pustie,
Și nu știam ce-o să mai fie
Prin amintirile uitării.*

*Voiam să văd ce nu se vede,
Când nu ești orb, dar poți să crezi,
Că nu se vede doar ce vezi,
Dar vezi ce nici nu-ți vine-a crede.*

*Voiam să văd iar felinare
Pe aleea prinsă-n flori de gheață,
Să mai sărut o dimineață
De-acum un veac pe Strada Mare.*

*Din poarta-nchisă pe vecie,
Să-mi facă semn o domnișoară,
În plină iarnă, vis de vară,
Ca un cuptor în ghețarie...*

*Din vis s-adun vreo trei cuvinte
Să i le dau, pe post de floare,
Când gheața lumii va fi soare
Și soarele un nor fierbinte...*

*Dar poarta va rămâne-nchisă
Și strada plină de dileme,
Ca vremea celor ce n-au vreme
Sau ca un sloi pe-o plită-ncinsă.*

*Voiam să știu ce s-ar mai crede,
Când lumea nu mai crede-n soartă,
Când casa nu mai crede-n poartă,
Când văz nu-i doar ce se vede.*

*Aș vrea să ies din vorba multă,
Să scriu pe foile din gând,
Ce-am să le spun la surzi tăcând,
Când nimeni nu mă mai ascultă.*

*Dar cred că nu mai am răbdare
Să umblu tâmp pe Strada Lumii,
Să-mi caut vocea-înțelepciunii
Pe steaua mea din Ursa Mare...*

*București,
21 februarie 2012*

IUBIREA NU-I DOAR CER CU SOARE

*Iubirea nu-i doar cer cu soare
Și primăvară nesfârșită,
Nu-i nici candoare înfinită
Ce-n geana timpului răsare.*

*Iubirea nu-i sărut pe-o floare
Sau rouă-n prag de dimineață,
Iubirea nu-i nici drept la viață,
Ci doar o apă curgătoare.*

*Izvor, torent, pârâu sau fluviu,
Ocean, planetă, galaxie,
Sau doar un strop de bucurie
Din zarea marelui Vezuviu...*

*Iubirea-i cuta de pe frunte,
Rănire sau balsam pe rană,
Iubirea-i apa ce ne cheamă
Să izvorâm cu ea din munte.*

*Iubirea-i apa curgătoare
Ce umple inima de lume,
Ce-aduce ape-n uscăciune
Și-ntoarce omul la izvoare.*

*București,
21 februarie 2012*

NOSTALGIE

*Mi-e dor de tine, Nostalgie, te pierd mereu când te-ntâlnesc,
Îmi bați în inimă ca vântul și-n focul inimii te-aprinzi,
Mocnești ca lemnul plin de lacrimi și-n fumul lui mă necuprinzi,
C-o lume plină cu de toate, prin golul ei Dumnezeuiesc...*

*Îmi umplu iar un gând cu tine, stau la taifas, îți povestesc,
Se ceartă, sus, pe cer, luceferi pe stelele ce-apar și pier,
E-o stea în fiecare floare și-o floare-n orice ochi de cer,
Pe cerul nostru de-altădată, toții ochii lumii înfloresc...*

*Mi-e dor de tine, Nostalgie, am și uitat cum mai zâmbești,
Erai ca iarba dată-n rouă prin zorii mângâiați de nori,
Te sărutam, prin geana nopții, cu roua buzelor din zori,
Din lunga trecere prin umbre, pe visul nopții să te-oprești.*

*Dar ai trecut, întotdeauna, cum trece viața pe pământ,
Cum umblă dorul prin nimicuri, cum curge lacrima prin dor,
Cum calcă omul peste viață, cum ară plugul pe ogor,
Cum geme vântul pe câmpie, cu zboară frunza dusă-n vânt...*

*Eu știu mereu că ești acolo, când arde vorba în tăceri,
Când curge timpul peste margini, când amintirile vin stol,
Când ies cocorii pe oceane, când ce-i pustiu devine gol,
Când zbulciul se domolește, când cad pe frunze mângâieri.*

*Poate-ai uitat, cum uită timpul prin ce-i frumos să reînvie,
Cum uită ceasul să se-ntoarcă la templul lui din Primăvară
Cum uită pomul să-nflorească a doua și a treia oară,
Dar eu te-aștept, cu flori pe ramuri, să vii acasă, Nostalgie.*

*București,
28 februarie 2012*

MOARTEA VEȘNICIEI...

*Am zece mii de treburi nefăcute,
Sau poate doar cinci sute una,
Se lasă peste toate-n toamnă bruma
Și cad pe gând livezile trecute.*

*Aș vrea să ies din vară cu de toate
Cu gândul cald și inima-nsorită,
Cu vatra de acasă regăsită,
Dar, mai ales, c-un strop de plinătate.*

*M-a ruginit pământul cu aratul,
I-am fost și plug și sapă și țăran,
Stăpân și rob, în fiecare an,
Cât mai trăia, în țara asta, satul...*

*...Dar toate au murit, cum moare gândul,
Când viața te alungă de acasă,
Când cerului de lume nu-i mai pasă
Și lasă omul singur cu pământul...*

*Mă doare satul dispărut de-acasă,
Mă doare cerul care nu mai plouă,
Mă doare plânsul unui strop de rouă
Când lacrimii de rouă nu-i mai pasă...*

*... Aș vrea ca-n orizonturi rostuite,
Să vină iar o primăvară-n țară,
Să crească-n noi luminile din vară,
Iar casele să fie văruite...*

*Las sufletul să umble prin ponoare,
Cu pașii lui de ieri spre mâine,
Cum umblă satul dup-un colț de pâine
În voia sorții arse pe ogoare.*

*Se trec sătenii noștri-n plata sorții
Și plâng tăcuți prin zilele amare,
Cu dorul de acasă în ștergare,
Cu lacrima lăsată-n fața porții...*

*De-acolo, de departe, îi apasă
Un dor nebun de viața de-altădată,
De casa lor cu vatră și corlată,
Dar nu mai sunt demult la ei acasă...*

*Își vor uita și satul și moșia,
Vor fi străini sau doar țărani de piață,
Sau sclavi în multivânturi peste viață,
Ce și-au lăsat acasă veșnicia...*

*Nu vor fi conți, ci doar țărani cu hamuri,
Vor trage-n juguri noi, arătătoare,
Și vor muri departe de izvoare,
Cum moare frunza smulsă de pe ramuri.*

*București,
26 martie 2012*

MEDITAȚIE IN NU...

*Nu mai caut în nori...
Tot ce-am căutat am pierdut,
Tot ce-am găsit n-am căutat,
Tot ce-a crescut a scăzut
Tot ce-a rămas a plecat
În zori...*

.

*Nu mai plec nicăieri...
De câte ori am plecat, n-am ajuns,
De câte ori am ajuns, n-am rămas,
De câte ori am rămas, m-am tot dus,
De câte ori m-am tot dus, m-am extras
Din tăceri...*

*Nu mai spun un cuvânt...
De câte ori am vorbit, am tăcut,
De câte ori am tăcut, am strigat,
De câte ori am strigat, am pierdut,
De câte ori am pierdut, am cărat
Frunza-n vânt...*

*Nu mai vreau ca să lupt...
De câte ori am luptat, am pierdut,
De câte ori n-am luptat, am fost învins,
În fiecare zi, am durat un trecut,
Și-n clipa de soare, prin noapte, m-am stins...
Și m-am rupt...*

*Nu mai vreau compromis...
De-am fost prea jos, n-am știut ce e sus,
De-am fost prea sus, n-am știut să cobor;
Viitorul e-n viață un trecut recompus
Iar prezentul e-n lume un trecut viitor
Ce s-a stins...*

*București,
26 martie 2012*

SOLUȚIE

*E, poate, visul cel mai bun pur
Să-aștepți, în zori, o noapte rară,
Un vânticel cu iz de seară
Și-o zi c-un soare taciturn.*

*Să-nveți să cauți printre stele
Ceți spune ea c-ai vrea să-i dai
Un iad frumos, un colț de rai,
Sau doar cămașa unei iele...*

*S-o strângi în brațe, s-o adori,
Să te privești în ochii ei,
S-o rogi să vrea ce-ar vrea să-i vrei
Și-n vrerea ei să te-nfășori.*

*S-alergi ca vântul pe câmpie
Nebun, pierdut, căzut din cer,
Savant, în frac de ușier,
Ce știe tot ce ea nu știe.*

*S-o ferecești c-un teanc de maci,
Că te-a ascuns la ea-n dosare,
Când tu erai prin... Ursa Mare,
Spunând prostii, în loc să taci.*

*Și-acum, că ai ajuns pe Lună,
Un visător trezit de gând,
Căzut de-acolo pe Pământ,
Să-i faci un semn de „Noapte bună”.*

*S-o chemi printr-un email la scară,
Când noaptea va ieși din zori
Și s-o primești c-un braț de flori
Ca pe-o frumoasă Primăvară.*

*București,
23 martie 2012*

SINGUR PE PĂMÂNT...

*Mă scoate viața din singurătate,
M-adună de pe drum, mă duce în oraș,
Mă pune într-un coș, mă strânge c-un făraș
Și mă închide iarăși în cetate.*

*Sunt mii de oameni care vor să pară
Că nu-i nimic frumos și bun în noi,
Decât atunci când suntem mușuroi,
Că binele în număr se măsoară...*

*Un Eu, un Tu, un El, o Ea-s o lume,
O lume unde toți suntem noi toți,
În care să fii singur nu mai poți,
Decât ca ecuson ce poartă-un nume.*

*Dar poți să fii oricând un singuratic
Un izolat, un condamnat, un hoț,
Sau unul dintre ăia mai cu moț,
Ce cred în predestinul lor... titantic.*

*Dar eu sunt eu - un om, un chip, un gând -,
Un Univers, prin viață, prin cuvânt,
Sunt Eul meu și sunt mereu ce sunt,
Un fel al meu de-a fi pe-acest Pământ..*

*București,
24 martie 2012*

CLIPA DIN ZORI

*Soarele-i clipa din zori,
Ce tresare pe flori
Și apune-n culori,
Uneori...*

*Alteori,
Răsare, în noapte, pe stele,
Sărută lumina din ele
Și-apare, lunatec, în zori
Pe nori...*

*Deseori,
Zorii-s amurgul din noapte,
Parfumul din merele coapte,
Sau albul ce scrie pe negru,
Lumina din spațiul integru,
Privită stingher
Prin ochiul de cer...*

*De-atâtea ori,
Răcoarea albastră din vis,
Aprinde ce-n noapte s-a stins,
Un soare uitat la apus
Pe-un gând ce prin lume s-a dus
S-aducă-n viori,
Prin mii de fiori,
Pe-un zâmbet de flori
Clipa din zori*

*București,
30 aprilie 2012*

VOCAȚIE PE RUG

*Spun unii că românu-i neam de slugă,
Că nu-i de-ajuns de brav, și de stilat,
Că a rămas ce-a fost mereu: argat,
Trăind umil din milă și din rugă.*

*Stă în genunchi și cere îndurare,
La Domnul, la icoane și la soartă,
La sfinți, la Stăpânire și la Poartă,
La Cel de Sus, la cine-o fi mai mare.*

*Școala-i doar mosor fără de ață,
Să-nvețe-i greu, dar știe să se roage,
Să stea-n genunchi, să umble-n picioroange,
Să ceară miluire pentru viață.*

*Se teme să nu care vreo povară,
Și să nu zică Domnul că, sărmanul,
Nu s-a căit destul, când șarlatanul
I-a luat ograda și l-a dat afară...*

*...C-așa ne-nvață vorba cumpătată,
Când ești lovit, să nu răspunzi cu parul,
Ci să suporți în liniște amarul,
Că-n altă viață vei primi răsplată.*

*De-i tânăr, sau bătrân ca o mumie,
Se-nchină la pereți și la icoane,
Și spune-n șoaptă sau în gând: Of, Doamne!
Dă-mi, sfinte Doamne, dreptul la robie!*

*Sărac, bolnav, lipsit de idealuri,
Flămând și-nchis la Domnul, în cetate,
Sau condamnat nedrept la libertate,
Se zbate ca pustiul dintre valuri.*

*Popor de sclavi creat să fie slugă
La farsori și la hoți de buzunare,
Uitat, aici, în sfintele hotare,
Vocație de slugă pentru rugă ...*

.....

*Așa cred prinții noștri cu mandate,
La fel cu cei școliți prin alte sfere,
Acolo unde hoții fac avere,
Iar cei cinstiți sunt unși cu nedreptate...*

*Prea-plini de îngâmfare și putere,
Ei văd în noi doar sclavul lor cuminte,
Ce-și murmură durerea-n necuvinte...
Când n-ai dureri, nu-ți pasă de durere.*

*La ei, românul este rob prin sânge,
Savant, privat, funcționar cu carte,
Oricine-ar fi, aici, în altă parte,
Oricum ar fi, oriunde ar ajunge.*

*... Ei nu văd rugul ochilor de gheață,
În ruga către Domnul, către Soare,
Nici lava care crește în izvoare,
Nici focul care arde peste viață.*

*Dar va veni o zi de mântuire...
Vom arde-n calea noastră orice poartă,
Vom face scrum gunoaiele din soartă,
Și vom schimba durerea în iubire..*

*București,
01 mai 2012*

CETATEA MEA DE LIBERTATE

*Când mă gândesc că lumea asta se dă în vânt după de toate,
Dar uită-n clipa următoare ideea gândului de bine,
Și trece-n tabăra adversă ca orice lucru scos din sine,
M-apucă iar un dor de ducă și uit să pot, de se mai poate.*

*Din neputința fără margini, adun puterea rășputerii,
Îmi fac din ea refugiu-n gânduri și o-re-ncălzesc c-un sloi de
gheață,
În timp ce ziua trece-n noapte, arunc pe rug o dimineață
Și las luceferii să cadă arzând pe-oceanul înșărării.*

*Nu vreau nimic din raza lumii, sunt arondat la luciferic,
Din spațiu-nchis în orizonturi, aleg un vânt de libertate,
Îmi fac din el, pe zarea lumii, un gard de gând și o cetate,
Din care nu mai vreau lumină, ci doar o umbră pe-ntuneric.*

*Cetatea mea înseamnă piatră, o semnătură pe durată,
Un ochi de cer peste adâncuri, când ceru-i orb de-atâtea stele,
Nu poți să simți ce-nseamnă cerul, când n-ai fost prins între
zăbrele,
Nu poți să știi ce-i murdăria, când viața ta e doar curată.*

*Mă iau la trântă cu furtuna, nu vreau să uit să lupt cu vântul,
Sunt piatra care sparge apa și apa care spală piatra,
Țăranul care face focul, când, obosit, sărută vatra,
Cetatea mea de libertate, înlănțuită cu pământul.*

*București,
22 mai 2012*

GÂND DIN ZORI

*Frunza mea este un gând pe care-l rup uneori de pe viață
Și las copacul gol de amintiri uitate-n vântul lung al lumii,
Nu știu nimic din taina sa de frunză ce adoarme-n raza lunii,
Dar trec, târziu, în toamnă, s-aprind, tăcut, pe zori, o dimineață...*

*N-am dimineți târzii, nici gânduri timpurii trimise-n avangărzi senine,
Sunt zilele prea lungi și nopțile-s, de-atâtea ori, prea grele,
Nu pot s-adun luceferi și nici să-i las acolo, printre stele,
Să facă-n lumea asta doar ce cred ei că știu c-ar fi mai bine.*

*Vreau să ajut planeta să-și treacă-n cont o mică deviere,
Să facă un ocol prin târgul cu iluzii reci și parfumate,
Și-acolo, unde, poate, pentru om, o inimă mai bate,
Să schimbe Universul pe-un gând frumos și-o clipă de tăcere.*

*Vreau să culeg în zorii de zi lumina din frunza scuturată
Și să aprind copacul c-un soare care arde sus, pe dealuri,
Un rug pe care viața lumii a stins atâtea idealuri,
Dar clipa care trece peste viață nu moare niciodată.*

*București,
04 iulie 2012*

FĂRĂ GÂND, FĂRĂ HOTAR

*N-am niciun gând din cele răzgândite,
În plin sezon de răzgândiri uitate,
Ce-n viață-nseamnă visuri ancorate
Pe șanse din speranțe risipite...*

*N-am niciun gând din cele fără gânduri,
Îmi regândesc suportul de gândire
Și nu-mi permit un strop de revenire,
Căci viața mea-i o vorbă pentru vânturi.*

*Nimic precis, ci doar eter și noapte,
Adânci uitări ciuntite din memorii,
Amestec de iluzii iluzorii
Și-o lume care crede-n oale sparte....*

*N-am nici un gând, sunt orb de negândire,
Nu văd, prin gând, nici timpul, nici cuvântul,
Pe rugul răzgândirii moare gândul,
Gândind eterna noastră răzgândire.*

*Și plec din nou în zarea fără zare,
Întors din drum, din mers, din amăgire,
Ca timpul care-și caută-mplinire,
Fără gând, fără izvor, fără hotare...*

*București,
25 octombrie 2012*

FĂRĂ IERI, FĂRĂ ACUM

*Amințirile-s pe ducă,
Nu mai am nici un reper,
Stele n-au mai nins pe cer;
Gardu-i gol, fără ulucă.*

*Gândurile-s ferecate,
Iar cuvintele mă dor;
M-aș întoarce la izvor;
Dar izvoarele-s secate.*

*Plec pe-un drum uitat de drum,
Fără pași, fără popas,
Fără vorbă, fără glas,
Fără ieri, fără acum.*

*Amintire și uitare,
Vorbă multă și... tăcere,
Răni și râuri de durere,
Fără timp, fără hotare...*

*Iau o ramură de foc,
De pe-o frunză de trifoi,
De trifoi cu patru foi,
De noroc fără-de noroc.*

*Am s-aprind cu ea un rug,
Ca să-l uit pe cel uitat,
Să-l alung pe cel plecat...
Unii pleacă, alții fug...*

*...Toate-au fost, toate s-au dus...,
Nu mai am nici un cuvânt,
La o margine de vânt,
Toate spusele s-au spus.*

*Pleacă zorii-n lumea mare,
Fericirile-s dureri,
Pretutindeni, nicăieri...
Ce-i azi nor a fost ieri soare.*

*Ce-i. azi. soare, poate, mâine,
Va fi soare, va fi nor,
Vânt trecut, gând călător,
Râu secat sau colț de pâine...*

*Vreau ideea de pământ,
Să cultiv pe ea un pom,
Să văd iar cum crește-un om,
Cum renaște un cuvânt.*

*București,
09 noiembrie 2012*

AM CE N-AM

*N-am nici mamă, n-am nici tată,
Fiindcă sunt un gând orfan,
Și nu cred că, vreodată,
Am să am ce-aș vrea să n-am.*

*Sunt din altă-nțelepciune,
Unde frunzele sunt vânt,
Unde viața-i o minune,
Unde omu-i lucru sfânt*

*Tatăl meu e cerul nopții,
Mama mea-i deplinătatea,
Gândul meu e stâlpul porții,
Viața mea e libertatea.*

*Am și casă, am și poartă,
Am mereu ce-aș vrea să n-am,
Sunt un gând bătut de soartă,
Sunt ce sunt și n-am ce am.*

*Am și mamă, am și tată,
Dar ei nu mai sunt ce-mi sunt,
Nu mai sunt ce-au fost odată:
Casă, viață și pământ.*

*Sunt doar umbre pe un soare
Care a uitat de noi,
Într-o lume arzătoare
Unde rugurile-s ploi.*

*București,
12 noiembrie 2012*

SINGUR CA UN GÂND

*Omul este gând, gândul este om,
Frunza este fruct, fructul este pom,
Timpul este spațiu, spațiul este timp,
Asta-i legea lumii și n-am cum s-o schimb.*

*Trec din una-n alta pasărea și piatra,
Timpu-și uită spațiul, omu-și uită vatra,
Zboară-n văzul lumii timpul și izvorul
Și la toate astea noi le ducem dorul...*

*Ne gândim la toate, ne gândim la gând,
Trece clipa toamnei ca o frunză-n vânt,
Doarme-n pragul casei câinele-ostenit,
Calul paște-n iarbă dorul de cosit.*

*Nu mai sunt nici coase, nu mai e nici fân,
Calu-i doar o slugă, câinele-i stăpân.
Omul pleacă-n lună, nu mai vrea pământ,
Pământean lunatic, singur ca un gând...*

*București,
26 noiembrie 2012*

GÂND CENUȘIU

*În orice zare nouă, plină de iluzii,
E-o altă zare nouă care-și cere dreptul,
Au loc la fel sub soare prostul și-nțeleptul,
Din limpezimi de gând, cresc marile confuzii...*

*În orice ochi de om, e-un orb care dispare,
Ca razele-n amurg, ca timpul tinereții,
Ca visurile-n zori, ca vremea frumuseții,
Ca noaptea de pe vis, când soarele răsare...*

*În orice gând prezent, e-un gând din altă viață,
Nimic nu-i linear, nimic nu-i prins în cui
Și-n vremea răzgândirii, e-un timp al nimănu,
Iar noaptea se transformă mereu în dimineață.*

*În fiecare Eu, e-un Eu care se negă,
Când totul e nimic și când nimicu-i totul,
La fel, pe curba Gauss, sunt geniul și netotul;
În orice gând de mâine, trăiește-o lume-ntreagă.*

*Nici focul, nici cenușa nu-s veșnice pe lume,
Doar noaptea, sus, pe boltă, sunt stelele aprinse,
Monada-nseamnă-n sine spații necuprinse,
Iar vorbele-s tăcere, când nu mai au ce-și spune.*

*În fiecare om, pulsează o angoasă,
O fugă ireală, un scârțâit de poartă,
O clipă de uitare sau doar un semn de soartă,
Dar gândul este om, iar viața-i zgomotoasă...*

*București,
04 decembrie 2012*

JAVRELE-S TOT JAVRE

*Pe fiecare stradă, crește-un pustiu de viață,
Un pom ce-ncărunțește, un suflet care moare,
Un loc lipsit de umbre, un colț pătat de soare,
Un foc ce arde-n inimi același sloi de gheață.*

*În fiecare casă, e-un om ce-mbătrânește,
O ființă ce se naște, o mamă care plânge,
Când soarta o lovește, când viața o înfrânge,
Când statul o sugrumă, când lumea o strivește.*

*În fiecare gând, e-un nor de plâns și jale,
E-o teamă de cuvinte, un dor ce putrezește,
Un ochi ce nu mai vede, un orb care privește
La soarele amiezii ce zace pe fecale.*

*Cresc viermi pe flori de cactus, apun pe rug cireșii,
Tăcerea guralivă se trece-n lumi astrale,
Se-ntrec în pestilențe pancartele stradale
Și mor, striviți de urbe, copiii și uncheșii.*

*Fecioara, floarea noastră, e smulsă din grădină,
E dusă-n patru vânturi ca să-nflorească-n stradă,
S-adune bani cu trupul expus ca la paradă,
Iar viața ei se scurge ca fierul prin rugină.*

*E trist să vezi o floare devreme ofilită,
Să știi că-n toiul lumii legea-i tot nelege,
Să vezi cum cel fățarnic alege și culege,
Cu mâinile-i murdare, o viață pângărită.*

*Sunt oameni care-și umplu cu ființe buzunarul,
Rețele ce ucid, în flori de viață, gândul,
Ce umplu cu urină cerul și pământul
Și-n loc de bucurie, aduc, în noi amarul...*

*În fiecare clipă, e-un gând ce te-nfioară,
Iar farsorii subjugă, prin vorbe, infinitul,
Aduc, în viața noastră, negura și vidul,
Și-n umbrele luminii fac clipele să moară...*

*Și cresc, pătrunși în noi, ca viermii în cadavre,
Veniți de undeva, din vremuri blestемate,
Zâmbesc șiret la soare, ca javrele stilate,
Dar, în ograda lumii, javrele-s tot javre.*

*București,
05 decembrie 2012*

GÂND PE GÂNDURI

*De multe ori, îmi vine să-mi pun pe gânduri gândul
Și nu știu ce să-i fac, nici cum să mi-l asum
Din zarea fără zare, din drumul de pe drum
Și cum s-ascult prin vorbe cerul și pământul.*

*De multe ori, îmi vine să-mi pun pe jar norocul,
Să-l fac să-și uite soarta, să creadă-n nenoroc,
Să treacă-n flori de gheață, să tremure pe foc,
Să afle că, pe lume, nu face pere plopul.*

*De fapt, nu vreau prea multe, când mă gândesc la gând.
Un gând e-nțelepciune sau doar un ochi de cer,
Deschis spre universul din margini de mister,
Prin care trece vremea iubirilor de vânt...*

*Rămân mereu cu gândul, când mă gândesc la gând...
Când te târăști pe drumuri, e greu să crezi în zbor,
Nu cade strop de ploaie, când nu există nor,
Și-n lumea cea reală, nici cerul nu-i pământ.*

*Și gândul, ca și viața, se pune la-ndoială,
Se trece-n alte gânduri, se scoate-n pumni afară,
Se suie pe ulucă, prin verbe se strecoară,
Îngheață prin gunoaie, murdar ca o obială.*

*De-atâtea ori îmi vie să evadez din gânduri,
Să-ajung în plata sorții, să fiu al cui oi fi,
Un alt parfum al străzii, amurg în zori de zi,
Fantomă peste umbre sau orbul din pământuri.*

*Îmi pun pe gânduri gândul, dar eu la fel gândesc,
Coșmaruri cognitive mă scot târziu din vis,
O poartă se închide când alta s-a deschis,
Dar gândurile nopții, în zori, se risipesc.*

*București,
07 decembrie 2012*

OFRAN DE ȚARĂ

*Nimic din ce e sfânt nu este de vânzare,
Nici gândul, nici cuvântul nu sunt de dat la alții,
Nu-ți dai pe bani părinții, prietenii și frații,
Căci ce-ai pierdut odată din viața ta dispare.*

*Românul vinde totul: pământ și gând și țară,
Se vinde și pe sine la soartă și la altul
Și, din stăpânul casei, devine doar argatul
Ce-și caută-n gunoaie lăuntru din afară.*

*Să dai ce ai la alții e azi o șmecherie,
Căci altul e stăpânul, iar tu ai loc de slugă,
Din țara ta frumoasă, străinul te-alungă
Și pleci în lumea mare, ca vântul pe câmpie.*

*Căci, astăzi, desuete par sfintele hotare,
La modă, pentru tine, sunt țări ex-frontiere,
Tu crezi că este timpul să facă plopul pere,
Iar țara ta de aur să piară-n lumea mare.*

*Tu poți să mergi oriunde prin lumea fără zare,
La New York sau Viena, la Koln, la Copenhaga,
Să-ți porți în patru vânturi amarul și desaga,
Un exilat de-acasă, cu vântu-n buzunare...*

*Te mulțumești de cauți să mături vreo ogradă,
Să cureți vreo latrină, să fii o slugă-n casă,
Depart de origini, de viața ta frumoasă,
Rămas orfan de țară, ajuns copil de stradă.*

*Acolo, poate, soarta, te vede și-ți zâmbește,
De ești un medic falnic, câștigi dolari cu carul,
Te afli-n piscul lumii și lași în urmă-amarul,
Salvezi ajunșii lumii, dar tatăl tău cerșește.*

*De ești copil de-a gata, înveți în altă parte,
Pe-o mare de dolari plutești prin țări străine,
Tu ești ales al sorții și nu poți fi oricine,
Ești mai presus de țară, ești un ajuns departe.*

*Te văd, câteodată, cum mă privești din soare,
Zâmbești ca un luceafăr, vorbești ca o flașnetă,
Ai inimă de scai și ochi de eprubetă
Și-n loc să fii aproape, te-ascunzi în depărtare...*

*Ridici de coadă fraza, re-englezești româna,
Ai aer de vedetă, ești Dumnezeuul țării,
Așezi în hăuri munții, dai bobârnace mării,
Dar cașul de la gură îți cerne-n ochi țărâna...*

*Ești glob de diamante făcut din bani de-a gata,
Din rănilor române crestate peste viață,
Din viața națiunii vândută-n nopți la piață,
Ajunși cocoși de aur în buzunar la tata...*

*...Dar tu, cinstit române, ce n-ai un tată rege,
Nici uns stăpân al urbei și nici samsar de țară,
Tu zaci în colbul străzii, gonit pe ușă-afară,
De legile-îmbuibării, de legea fără lege.*

*Ești vechi în astă lume, ai sânge care fierbe,
Dar viața te obligă să tremuri ca o oaie,
Căci capul ce se pleacă sabia nu-l taie
Dar jugul e mai crâncen ca moartea din proverbe.*

*Din nou, acum, acasă, o ciumă te lovește,
Cioban fără de turmă, matroz fără covertă,
Final fără cuvinte, roman fără copertă,
Cuvânt care ucide, un orb care privește...*

*...Trezește-te, Române, sau doarme-ți somnul morții,
Iar, mâine dimineață, când bat în clopot zorii,
Reintri iar în noapte, te speli pe ochi cu norii,
Și ai, în loc de soare, o cruce-n fața porții...*

*...Dar, poate că e timpul să te trezești la viață,
Să fugi de noaptea neagră, să ieși din tine-afară,
Să știi că ești Român, că ai un Imn și-o Țară,
Că poți privi la soare, din prag de dimineață.*

*București,
10 decembrie 2012*

FIORUL SARAH

*În nopțile limpezi, când stelele lumii sunt toate aprinse pe cer
Și somnul sclipirii adoarme în clipa de umbre trecute-n amiezi,
Iar gândul din mugurii iernii se trece în frunzele ninse-n livezi,
Culeg, din luminile umbrei, clipirea-nserată-n fiori și-n mister.*

*O voce de floare adună din lume tăcerea, uimirea și viața
Și umple de soare imensul teluric de murmur și plânset din noi,
Cresc timpuri de umblet prin urme-nserate pe drumuri de viscol și
ploi
Și-n serile iernilor limpezi, se umple de zori și de fiori dimineața.*

*Las dorul să treacă prin spații sădite vremelnice pe timpuri de iască,
Prin Sarah irumpe angelic un har al femeii din noi sclipitoare,
Colind Universul pe ultima rază senină din miezul de soare
Și las caii lumii, pe cerul rupestru din iarba uimirii, să pască.*

*În pas cu sclipirea, se cerne, pe scenă, mirific și simplu, candoarea,
N-am visuri destule să ies din adâncuri durate pe-un crăpăt de lume,
Dar cred că în toate există o artă, o floare, o viață și-un nume,
Și-n miez de lumină, coboară profetic, din cântec, prin Sarah,
splendoarea.*

*Te chem să cutreieri, cu inima vremii, uimirea din ochii uimirii,
Orchestre faimoase, tenori de culoare, soprană cu voce-arzătoare,
Trec epoci în clipe și-n clipele lumii curg fluvii de lumi visătoare,
Ce umplu scânteia cu cerul luminii din timpul senin al iubirii.*

*București,
01 februarie 2013*

REALISM FRUSTRAT

*De-mi iau un hoț de stele model pe cerul sfânt
Și-l cred un glob de aur sau meteor cu cap,
Dar aflu pân-la urmă că nu-i decât proșap,
Ajung să cred că cerul e doar un alt pământ.*

*O lume-n care hoțu-i pe post de lucru sfânt
E-o lume-n care lumea respiră mucegai,
Candorile infernuri, infernul, iad din rai,
Iar viața-i doar cuvântul nedemn de-a fi cuvânt.*

*Îmi iau la rost ideea și vreau s-o ard pe rug,
Să știe tot credulul c-a fi cinstit e-un mit,
Că oamenii sunt goluri în lumea lor de vid
Prin care toți vampirii din coasta lumii sug.*

*Las frunzele să doarmă prin viermii din livezi,
Păduchii să viseze la firele de păr,
Gândacii să danseze pe florile de măr,
Iar geamul uns cu fluturi să tremure-n amiezi.*

*Nu vreau surâs pe buze, nici buze fără fard,
În masca nemuririi, mor toate la un loc,
Iar apele îngheață prin fluviul lor de foc
Și-n lumea ignifugă, copiii lumii ard.*

*Vreau doar un dor de ducă pe rol de vino iar,
Să plec cu el în lume, pe-un drum de bun rămas,
S-aud cum țipă vorba prin vocea fără glas,
Să-mi fac din har făcutul, când n-am, de el, habar.*

*Un alt model mă arde, un fel de jar spuzit,
N-am loc; pe cer sunt umbre, iar norii-s la furat,
La poarta cu simboluri, e-un înger tatuat,
Și toată lumea bună e dusă la cerșit.*

*Sunt plin de plinătate în crezul meu de lemn,
Înalț un imn de ceară cocenilor din noi,
Ce umplu cornul lumii cu plânsetul din foi,
Prin vântul care bate însemnele-n înseamnă.*

*Modelu-n care lumea mai are de sperat
E-un fel de bun la toate, geambaș furat de cai,
O vorbă între vorbe, o vatră pe vătrai,
Un vis pe care viața-l mai are de visat.*

*Îmi iau un nor cu stele model pentru pământ
Și las ciulinii lumii să urce sus, pe cer;
În gândul fără margini, îmi caut un reper
Și sper că vocea lumii mai este-n noi Cuvânt.*

*București,
06 februarie 2013*

HAMBARE PENTRU GÂNDURI

*N-am hambare pentru gânduri și nici gând pentru hambare,
N-am nimic din toate astea, am în schimb un gol în toate,
Știu că-n lumea asta mare poți să faci ce se mai poate...,
Gându-i liber ca lumina, când pe cer există soare.*

*Dar când soarele apune, noaptea speră-n altă soartă,
Albu-i negru și culoarea de pe ochii-nchiși dispare,
Nu există nicio umbră, toate-s duse la culcare,
Se deschide pleoapa lumii, pe alți ochi, prin altă poartă.*

*Gândul suie-n noua zare și-un nou gând la el visează,
Unul vede toiul nopții, altul crede-n luminare,
Unde albul reînvie și se schimbă-n neculoare,
Unde noaptea trece-n ziuă și prin gând se luminează...*

*Toate se petrec în toate, totu-i tot și toți sunt toate,
Nicio lume nu-i doar piatră, piatra-i lume pietruită,
Prinsă-n pietrele din munte, prin nisipuri risipită,
Care curg cum curge gândul, când mai poți să dai din coate.*

*N-am hambare pentru gânduri, ci doar gânduri de plecare,
Las lumina-închisă-n casă și din noapte-mi fac lumină,
Nu mai vreau să știu de stele, cred în florile de mină
Și-n dosarele luminii arse-n crăpătul de soare.*

*N-am nici visuri, nici iluzii, am de toate și niciuna,
Stelele sunt sori de noapte, soarele-i pe cer o stea,
Care arde-n rogvaive un crâmpei din viața mea,
Văd când soarele mă vede și orbesc când văd doar luna.*

*N-am hambare pentru gânduri, dar am baze noi de date,
Strânse-n gânduri virtuale precum stele-n constelații,
Care fac din soarta lumii un sistem de perturbații
Răspândite pe planetă ca hambarele prin sate.*

*N-am hambare pentru gânduri, nici vocație de slugă,
Toată lumea vrea de toate, unii cred ce văd prin lume,
Nu mai știi ce-înseamnă văzul când vederile-s nebune,
Unul umple vorbe goale, altul gol prin vorbe-îndrugă.*

*București,
07 februarie 2013*

PRIN LUMEA FĂRĂ MARGINI

*Prin lumea fără margini a mărginirii lumii,
Gândesc un gând de ducă, dar vin mereu acasă,
Îl las să se nelase pe cel ce nu mă lasă
Și-mi caut căutarea în cornul trist al lunii.*

*Aș vrea să curg un munte sau să golesc o mare,
Să fiu un dus de-acasă cu casa-n gând, la mine,
Un melc ce urcă-n ploaie prin gândul lui de bine
Cu viața pe o frunză, cu lumea în spinare.*

*Aș vrea să știu că lumea mai vine-n cel ce pleacă
C-un alt ursit al sorții, ce crede-n mântuire,
În capătul de țară, să-mi caut o-împlinire
Și să mă-ntorc acasă când dorul o să-mi treacă.*

*N-am margini pentru lume, nici lume pentru margini,
Sunt un întors de-acasă și-un neplecat departe
De teama mea de lume, o lume mă desparte,
Prin pagini stinse-n vorbe, prin vorbe arse-n pagini...*

*Revin c-o mărginire pe-un dor târziu de ducă...
E greu să crezi în soare, când noaptea-i mod de viață,
Când ziua te ucide, când focul te îngheață,
Când golul te cuprinde, când greața te apucă...*

*Eu cred că orice clipă-i un om ce-și arde rugul,
Un preț pe omenire, un prost ce-și cară viața
Pe drumuri fără umbre ce umplu dimineața
Și orice om înseamnă un bou ce-și duce jugul.*

*București,
07 februarie 2013*

LUCRU SFÂNT

*Gând din gând se face gând,
Rai din rai se face rai,
Ai ce ai și n-ai ce n-ai,
Ce-i al tău e lucru sfânt.*

*Ce-i de dat e dat de dat,
De la tine, de la noi,
Pentru cei ce au nevoi,
Pentru gându-îngândurat.*

*Gându-i gând, pelin amar,
Sau doar dulce-amărui,
Ca nevoia orișicui,
De lumină și de har.*

*Când devreme, când târziu,
Afli tot ce-i de aflat
Și uiți tot ce-i de uitat
Cât mai ești, prin gânduri, viu...*

*Viu-i viu și mortu-i mort,
Nu-s totuna, nu-s la fel,
Eul nu înseamnă El,
Marea n-acostează-n port.*

*Gându-i sfânt când e curat,
Ca petalele din zori
Și ca roua de pe flori
Și ca omul minunat.*

*Gându-i totdeauna gând,
Rădăcină-a unui pom,
Cel mai pur izvor de om,
Dumnezeul din Cuvânt.*

*București,
07 februarie 2013*

PIRATUL DIN CARPAȚI

*Am dat-o iar în bară
Cu cel mai cel din noi...,
Viclean geambaș de țară,
În fapt, un marțafoi.*

*L-am revocat, dar insul,
Străvechi copoi de mare,
De noi și-a rupt iar pixul,
Căzând tot în picioare...*

*...Când a văzut că-i groasă,
A apelat poporul,
De care nu-i prea pasă
Și nu-i prea duce dorul.*

*Când l-a hulit o țară,
A dat-o iar pe-ntoarsă,
A căutat pe-afară
Ce-a tot pierdut acasă.*

*Avea nevoie mare
De sprijin de la Soartă,
Românii, la votare,
L-au dat afar-pe poartă*

*Și-au năvălit tertipii
Să ceară explicații
Făcând cu toții pipi
Pe votul unei nații...*

*Și-a-întins tentaculara
La Pesta și la Buda
Și-și udă-n budă țara,
Cum face paparuda.*

*...Aleargă ca vulpoiul,
Cu coada-n altă parte
Și-agită maimuțoiul
Din capetele sparte.*

*Din jilțul lui de slugă,
Privește ca-mpărații,
Pe post de buturugă,
Dezastrul unei nații.*

*Își caută suportul
La Bruxelles și la Sine
Și-și umple-n conturi portul
Cu tomuri de rușine.*

*Produs uitat al mării
Pizmaș fără de lege,
Pirat pe drumul țării,
Ajuns pe post de rege,*

*Viclean și uns cu izmă,
De-Înalta erei Poartă,
Trăiește ca o cizmă,
Gândește ca o toartă...,*

*Vătaf adus de șale,
Slugoi de umplutură,
Un guvernant de jale
Preaplin de incultură,*

*Un farsor de virtute,
Un virtuoș de ceară,
Un făcător de vrute,
Un profitor de țară...*

*Inteligent, tenace,
Șiret ca apa lină,
Viclean în tot ce face
Ascuns, ca o felină,*

*Divide, stăpânește,
Se-amuză, se distrează,
Și face ce dorește,
Când alții vegetează.*

*Atacă dinspre mare,
Căci țara-i doar epavă,
Și crește-n fiecare
Efectul de otrăvă.*

*Ațâță-n oameni focul,
Surprinde și omoară,
Iar când nu-i iese jocul,
Atacă din Afară.*

*Și face ce vrea dânsul,
Vătaf pervers de țară...
Când nu-i ajunge plânsul,
Se plânge și pe-afară.*

*Pe post de Europă,
De mamă-a noastră bună,
O nouă anvelopă
Pe cuibul său și-adună.*

*Ca orice lup de mare,
Ce vrea mărit să fie,
Atacă dinspre soare
Sărmana Românie!*

*Acest vulpoi de iască,
Ce crede doar în Sine,
Nu poate să trăiască
Decât prin noi ruine,*

*Să doarmă pe cadavre
Să cânte la cimpoaie,
Să crească alte javre,
Să rădă crud în ploaie.*

*Adoarme pe-o ureche,
Urechea dinspre alții,
Pirat fără pereche,
Dospit în toți Carpații.*

*Dar poate că e timpul
Să dăm cu insu-n mare
Și-n cart să intre schimbul
Din țara asta mare...*

*...De vrei să-i tulburi somnul,
Coboară-te din rai
Și trece Rubiconul,
Un șut în fund să-i dai.*

*București,
08 februarie 2013*

GÂND PURTĂTOR

*Și gândul se-ofilește, ca orice vorbă rară,
Chiar dacă-l ții mereu în gلاstră ca pe-o floare;
Tot ce-i frumos pe lume-apare și dispare,
Iar viața nu-i niciunde eternă primăvară.*

*Se trece-n tot ce trece seva din pământuri,
Iar gândul nu-i doar Gând, un nume singuratic,
Ce arde ca un foc pe-o vatră de jărat,ic,
Ci doar un mic parcurs din lumea lui de gânduri.*

*Un gând e ca izvorul din clipa ce-o să treacă,
Răsare din pământ și strălucește-n soare,
Aduce-n văzul lumii adâncul din ponoare,
Devine râu și fluviu, în timp ce marea seacă.*

*Un gând e ca lumina aprinsă de-o scânteie,
Durează cât o flammă sau cât un foc ce arde,
Ce vine dinspre soare sau dintr-o stea ce cade
Și din fereastra vieții deschisă de-o femeie.*

*Un gând e gândul meu pe care-l port cu mine,
Sau eu sunt Gând din gând, un univers de gând,
Ce crește-n gândul lumii noastre lumea din Cuvânt
Și duce mai departe o lume care vine.*

*București,
16 februarie 2013*

GÂND DIN GÂND

*Gând din gând se face gând, om, prin gând, se face vers,
Lumea noastră-i gândul lumii despre noi și despre lumi,
Despre focu-aprins pe vatră, despre jar, despre tăciuni,
Orice om produce gânduri, orice gând e-un univers.*

*Gând din gând se face gând, rai din rai se face rai,
Gândul omului colindă și prin rai, dar și prin iad,
Uneori, în nopți cu stele, stelele din ceruri cad,
Tot ce ai pe lumea asta nu-i chiar tot ce-ai vrea să ai.*

*Gând din gând se face gând, iad din iad se face glod,
Gândul lumii nu-i doar înger, e și înger e și drac,
E și nobil, e și slugă, biet sărman sau domn în frac,
E și demon, dar și farsor, genial, dar și nărod.*

*Gând din gând se face gând, gol din gol se face zbor,
Toate zborurile-s gânduri, toate gândurile zboară
Cel ce pleacă se și-ntoarce, cel ce urcă și coboară,
Drumul gândurilor bune e și soare, e și nor.*

*București,
16 februarie 2013*

GÂNDURI ALE LUMII...

*Gândurile lumii-s ca un val de mare,
Unu-i sus, pe ceruri, altul în adâncuri,
Unul suie munții, altul e-n pământuri,
Unul este-aproape, altu-n depărtare.*

*Gândul e ca vremea care se tot schimbă,
Când strălucitor, ca zarea mulțumită,
Când rătăcitor, ca dragostea rănită,
Precum e cuvântul exilat din limbă.*

*Gândul e ca omul, un plecat de-acasă,
Un grăunte-n lume, un căzut pe gânduri,
Un nisip de doruri, spulberat de vânturi,
Un copil al străzii, un orfan de casă.*

*Și eu sunt ca gândul ce trăiește-n mine,
El îmi dă esența, eu îi sunt izvorul,
Eu îi dau ideea, el îmi poartă dorul,
În imensul clipei ce-a trecut sau vine.*

*Sunt un avion pe care gândul-l zboară,
Și mă duce-oriunde, Universu-i mare,
Gândul meu e liber unde vrea să zboare,
Libertatea lumii-n gânduri se măsoară.*

*Știm că-n lumea asta omu-și poartă gândul,
Omul e ca gândul, gândul e ca omul,
Pomul e ca fructul, fructul e ca pomul,
Totu-i nemișcare când nu bate vântul...*

*Sunt pe lume gânduri, sunt pe lume zboruri,
Multe sunt ca norii care trec pe ceruri,
Sau ca munții iernii pustiiți de geruri,
Ca imensul suflet inundat de doruri.*

*Sunt pe lume oameni ce gândesc la bine,
Dar și oameni falnici ce gândesc la rele;
Nu poți pune gândul doar în vorbe grele,
Gândul n-are margini, gândul n-are șine...*

*Răul e tot rău și-n gânduri foarte bune,
Binele și răul nu-s doar vorbe goale,
Nu există goarnă ce din rău să-l scoale,
Răul rău nu doarme, ci se recompune.*

*Soarele nu-l arde, umbra nu-l umbrește,
Crește-n el veninul precum piru-n glie,
Vorba-i e de gheață, inima-i pustie,
Răul rău din lume doar prin rău gândește.*

*E cu noi pe stradă, râde, povestește,
Știe alfabetul, poate fi oricine,
Pare-a fi de-al nostru, răul lui fiind bine,
Binele din sine, care-n rău trăiește.*

*Treaba lui, ați spune, omul este lume,
Poate fi de toate, poate să se schimbe,
Poate, printre gânduri, singur să se plimbe,
Lumea e și rele, e și gânduri bune.*

*N-am nimic cu lumea, omul e ca vântul,
Trece peste margini, umblă prin pădure,
Dar, când se transformă-n coadă de secure,
Taie toți copacii și-și ucide gândul...*

*Sau doar îl condamnă-n gând golit de sine,
Să spășească vina de-a fi fost gândire,
De-a fi dus pe lume teamă și iubire,
Bine din tot răul, rău pe post de bine.*

*București,
24 februarie 2013*

GÂND ȘI FLOARE

*Când trec, în zori, pe stradă și mă tot uit la tine,
Atent, să te descopăr, discret, să nu te superi,
Te simt, pe luciul vieții, o floare între nuferi,
O inimă ce bate frumos în piept la mine.*

*Puștoaică-n care arde un mugur dintr-o floare,
Studentă cu caietul presat la subsuoară,
Actriță renumită, elevă, profesoară,
Vedetă cunoscută sau simplă trecătoare,*

*Femeie-n toată firea, cu grijile de-acasă,
C-un soț plecat departe, ca să câștige-o pâine,
Cu mulți copii pe vatră, cu grijile de mâine,
Sau doar o țărâncuță, c-un coș și cu o plasă...*

*...Oricine-ai fi, Femeie, sau doar boboc de fată,
În ochii mei ești soare ce-mi luminează drumul,
Poiană cu narcise ce-mi cresc în dor parfumul,
Prin clipa-n care viața devine minunată.*

*Tu știi că eu, Bărbatul, un ochi ce te privește,
Sisif ce cară piatra pe-un vârful prea-plin de munte,
Sunt lacrima ce-ți șterge sudoarea de pe frunte,
Sunt dorul tău de-acasă, sunt gând ce te gândește.*

*Eu știu că tu, Femeie, ești partea-mi luminoasă,
Sublimul din cuvinte, culoarea din privire,
Ideea din proiecte, oceanul de iubire,
Ești lumea mea din lume, ești lumea mea frumoasă.*

*Dar ești și truditore, alături de mine,
Muncești din greu, iar ziua îți este mult prea plină,
Gătești, când vii acasă, frumoasă gospodină,
Și faci din greul vieții un colțișor de bine.*

*Și chiar de s-au dus anii și fruntea-ți e-ncrețită,
Și nu mai ai suplețea din pași de dansatoare,
Rămâi aceeași tandră femeie iubitoare,
Ce-aprinde-n seara vieții o stea neprețuită.*

*Acum, când vine vremea culorilor de-afară
Și iarna trece-n pragul iubirilor curate,
Iar ochii tăi sunt ceruri cu mii de diamante,
Primește-un gând și-o floare, eternă Primăvară!*

*București,
24 februarie 2013*

ANII TREC

*Anii sunt precum un vânt,
Trec prea slobod pe pământ...
Primii-s adunați cu dor,
Următorii trec în zbor...*

*Nici nu știi cum au trecut,
Câți mai ai, câți ai pierdut...
N-ai prea mulți, dar, câți or fi,
Se vor termina-ntr-o zi...*

*Alții n-ai cum să mai faci,
Înapoi nu pot să-i tragi,
Ce-a trecut e bun trecut,
N-o poți lua de la-nceput...*

*Ce-a fost bine a fost bun,
Ce-a fost rău mai e și-acum,
Ce va fi, vom mai vedea,
Cum o fi, cum s-o putea...*

*Ce-ai greșit e bun greșit,
Ce-ai trăit e bun trăit,
Ce-a pierit e bun pierit,
Ce-ai sfârșit e bun sfârșit...*

*...Dac-ar fi să fie iar
Să mai ai în buzunar,
Un portfeu cu câțiva ani,
Sau punga cu doi bani,*

Poate c-ai alege banii
Și-ai lăsa să-ți treacă anii,
Banii-nseamnă un câștig,
Anii nu-ți aduc nimic...

Mai bine ți-ai lua un gând
Purtător de **brav** cuvânt
Și i-ai cere să nu-ți spună
Decât anii ce se-adună.

...Ai ce ai, atunci când ai,
N-ai ce n-ai, atunci când n-ai...
Viața-i doar deșert de piață,
Piața-i un pustiu de viață...

Dac-ar fi s-ajungi iar om,
Sau doar un puiet de pom,
Ai lua anii toți grămadă
Și i-ai prinde-ntr-o livadă.

Ai dori cu ei să crești,
Sus, pe ramuri, să-nflorești
Și s-aduni din lumea mare
Ani ce nu mai știi să zboare.

București,
08 martie 2013

**DORUL... ETERNUL NOSTRU GÂND
CĂLĂTOR....**

*Dorul,
Cuvânt cernut din lumina gândului,
Așezat, undeva, pe o margine de suflet,
Unde țărmurile mângâie valurile
Și valurile adie răcoarea adâncurilor...
De neumblet*

*Dorul,
Umbletul gândului
Prin lumina zorilor limpezi de luceferi,
În întâmpinarea soarelui,
Căutând timpul
Încremenit în cuvinte.*

*Dorul,
Pragul dimineților gândului,
În amurgurile liniștite
Ale drumurilor lungi și grele,
Corul ce se duce cu gândul
În seara dinaintea dimineții...*

*Aici,
În această splendoare uitată,
Îmi amintesc că,
Odată,
Demult,
Am fost și eu Gând,
Gând călător,*

*În adâncurile munților repezi
Crescuți pe sufletul meu
Și rămași acolo
Ca o lumină.*

*București,
08 martie 2013*

GOLUL CLIPEI

*Clipa umple o idee de golire infinită,
Golul trece-n plinul lumii și prin plin se decontează,
Plinătatea e doar plinul care-n gol prin gol contează,
Oamenii percep durata, viața lor e doar trăită.*

*Golul clipei e o stare definită pe-o monadă,
O mulțime de nimicuri care fac deliciul lumii,
Adevărul e doar turnul din cetățile minciunii,
Unde bate-un câte-un clopot când mulțimea stă să-l
vadă.*

*Oamenii se iau la harță pentru clipa lor reală,
Toată lumea-i o celulă cu membranele tocite,
Unde clipele sunt țărături de oceane prăfuite,
Iar esența-i doar ideea de o clipă ideală.*

*Primul semn de noapte bună e luceafărul de seară,
Ploaia crește flori pe soare și pe drum face nămol,
Omul plin de sine însuși este doar un suflet gol
Iar luceafărul de ziuă este cel ce-a fost aseară.*

*Ce-i real e doar o urmă, ce-i umbră e piatră arsă,
Piatra joacă rolul clipei, clipa-nseamnă mod de viață,
Apa arde-n focul lumii, dar, în nord, devine gheață,
Lumea crede-n timpul clipei, clipa-i doar o altă farsă.*

*Și nu știu de mai am timpul să golesc din gol nămolul,
Să deschid în văzul lumii ochiul orb de vreo scânteie,
Nici răbdarea de-a susține gândul bun din vreo idee,
Însă știu că-n viața asta golu-i plin și plin e golul.*

*București,
20 februarie 2013*

GÂNDUL CLIPEI

*Uneori, când cad pe gânduri foarte triste norii
Și văd cum cerul sorții se cerne peste viață,
Deșertul din prea-goluri se umple de verdeață,
Mă-nclin la poarta nopții și-mi prind pe visuri zorii.*

*Uneori, când uit ce-am fost și cred din nou în bine
Și sper că-n timpul lumii mai am și eu o oră,
Din care infinitul să-și facă-o auroră,
Ajung să-mi umplu viața cu golul ei din mine.*

*Uneori, când simt că-n zăpușeală e din nou răcoare
Și cred că-n vremea lumii se trece-n faptă șansa,
Prin care gândul clipei să-și ia din stei revanșa,
Ajung să-mi caut umbra pe-un cer lipsit de soare.*

*Deseori, când ies din gând și cred în lumi reale,
Sau trec din vis pe unda văzului de lume,
Prin care vezi ce vezi și-auzi ce ți se spune,
Trăiesc un gol din plinul unor vorbe goale.*

*Deseori, când ceasul clipei bate în cetate,
Și nu știu de sunt umbră ștearsă sau reală,
Un gol prea-plin de lumea noastră ideală,
O clipă dintr-un gând, sau doar eternitate,*

*Mă tem de-un vânt ce bate dinspre dune,
De-un nor de praf ce umple ochii vremii,
De-o iarnă de nisip din veșnicia iernii,
Când gândul clipei trece-n gânduri bune
Și omul tot mai crede-n ce se spune...*

*Gheorghe Văduva,
București, 20 februarie 2013*

GÂNDUL MEU ÎMI ESTE LUME...

*Gândul meu mă duce-adesea unde-am fost, unde n-am fost,
Unde vreau să fiu cu mine, unde am sau n-am vreun rost,
Habar n-am ce mi se-ntâmplă, nici ce-aș mai putea să sper,
Toate sunt pe lumea asta înțesate de mister...*

*N-am destule vorbe pline pentru cei ce le golesc,
Nici cuvinte virtuale pentru cei ce nu vorbesc,
Toată lumea crede-n gânduri, gândurile cred în zbor,
Fără ele, lumea noastră ar fi doar un trist decor.*

*Gândul meu e ca lumina, ziua gând și noaptea vis,
Când deschis spre soarta lumii, când la poarta sorții-nchis...
Uneori, mai cred că omul, enigmatic pe pământ,
Nu-i ce pare că mai este, este doar pustiu de vânt...*

*Bate-ntruna prin deșerturi, rupe crengile-n păduri,
Duce frunzele pe dealuri, cade ploaia-n curmături,
Speră că-ntr-o zi cu soare va avea și el un rost,
Unde gându-i fără margini să-și găsească adăpost...*

*Să-nceteze să mai zboare peste gardul de tăceri,
Dincolo de care drumul nu mai duce nicăieri,
Gândul lui să fie iarăși mai presus de Univers,
Unde viața bate truda care face vorba vers.*

*Să privească-n gând o fată, floare-a vieții pentru gând,
S-o sărute cu gândirea și să-și spună-n dor, tăcând:
Ce frumoasă este lumea ce clipește-n ochii ei,
Ca pădurea-n primăvară, ca splendoarea din ghiociei.*

*Să cutreiere ideea, să zidească un zenit,
Unde fluturii de piatră să-aibă zborul liniștit,
Să adune Universul la o margine de sat,
Unde casele din oameni au murit sau au plecat.*

*Gândul meu mă duce-adesea unde n-aș mai vrea să fiu,
Unde lumea lumii noastre-i un prea-plin sau un pustiu,
Unde bate toba vremii golul vidului din noi,
Unde patimile lumii umplu viața de noroi...*

*Mă gândesc la toate astea și la tot ce va mai fi,
Când luminile din umbre peste umbre s-or privi,
Multe-aș vrea să-mi spun, vreodată, nu prin vorbe, ci tăcând...,
Gândul meu îmi este lume, lumea mea îmi este gând.*

*București,
09 martie 2013*

PIATRA-I PIATRĂ...

*Piatra-i piatră, gându-i gând,
Se-ntâlnesc doar pe pământ,
Piatra, sus, pe munte, crapă,
Gândul din pietriș se-adapă...*

*Gându-i gând și piatra-i piatră,
Împreună-s doar pe vatră,
Când, prin jar, piatra-nverzește
Și când omu-n foc privește...*

*Ochii săi se-aprind ca cerul,
Când, în foc, văd adevărul,
Se-nnegresc ca piatra-n munte,
Storc sudoarea-i de pe frunte...*

*Omul-n foc, prin foc, gândește
Când necazul îl pândește,
N-are piatră și cuțit,
Nici vreun gând de priponit...*

*Se răzbună doar pe vânt
Și pe focul din pământ...
E din ce în ce mai greu
Ca să mergi pe drumul tău...*

*N-ai nici piatră, nici averi,
Ci doar chinuri și dureri...
Azi, pământu-i doar cuvânt,
Frunză veștejită-n vânt...*

*Piatra-s băncile străine,
Care fac pământ din tine,
Te îndeamnă ca să crezi,
Că-ți dau șansa să visezi...*

*Dacă te-mprumuți pe viață,
Ieși din norul tău de ceață
Și poți astfel a spera
Că-ntr-o zi vei prospera...*

.....

*...Te-mprumuți ca să trăiești,
Și trăiești ca să trudești,
N-ai nici piatră, n-ai nici gând,
Ai rămas doar frunză-n vânt*

*Nu mai poți să-ți spui pe vatră:
Gându-i gând și piatra-i piatră...
Vatra nu mai e ce-a fost,
Piatra n-are niciun rost...*

*Toate sunt acum doar piață,
Iar tu rob, la bănci, pe viață.*

*București,
29 martie 2013*

DOR DE DIMINEAȚĂ...

*Cândva, demult, când mai umblam pe munte,
Gândeam, visam, c-aș vrea să fiu cu tine,
Și chiar erai alături de mine,
Când îmi ștergeam sudoarea de pe frunte.*

*Urcam din greu spre crestele spuzite,
Prin toamne reci, prin veri cu stropi de ceață,
Pe brâne seci, pe stânci cu flori de gheață,
Prin hornuri doar în vorbe auzite.*

*E mult de-atunci, dar parc-ar fi acum...
Eram un dor ce căuta, pe-o stâncă,
O oază dintr-o liniște adâncă,
Un pas pe nori, o clipă de parfum...*

*Visam s-aud o floare ce să-mi spună,
De-acolo, de pe munte, dintre creste,
Mereu, aceeași magică poveste,
Sau doar un verb frumos și-o vorbă bună...*

*În pasul meu spre piscu-nseninării,
Cu ochi prelungi, precum un dor de vară,
Acolo, sus, pe unde timpul zboară,
Te căutam pe-un gând al neuitării...*

*N-aveai un chip, în schimb, erai frumoasă,
Te cățărai precum o căprioară,
Pe dorul cu parfum de lăcrimioară,
Acolo unde roua-n zori se lasă.*

*Și tot așa, gândindu-mă la tine,
Prin liniștea de piatră de pe creste,
Trăiam, pe stânci, aceeași nepoveste,
A florii ce-nfloarește pentru mine...*

*Dar, pentru mine, nu-nfloarește-o floare,
O floare va-nflori doar pentru viață,
Când noaptea se preschimbă-n dimineață
Și muntele coboară la izvoare...*

*Frumoasa mea, ești zarea mea din mine,
Fereastra mea ce-mi luminează dorul,
Ești multele, ecoul și izvorul,
Și inima ce-mi bate pentru tine.*

*Frumoasa mea idee de o viață,
Parfum de flori pe-un dor de dimineață...*

*București,
03 aprilie 2013*

GÂND SEDENTAR...

*Prin creieru-mi de seară, trec gânduri sedentare,
Țărani tăcuți și singuri, ce-au fost cândva la sapă,
Pierduți, în miez vară, doar c-un urcior de apă,
Striviți sub orizontul din crăpătul de soare...*

*I-aud cum cară pașii, când se întorc acasă,
Pe dealul de la vie, cum duc spre noapte zorii,
De la prășit porumbul, și mă cuprind fiorii,
Când mă gândesc la gândul ce-atât de lung m-apasă...*

*O lume se destramă pe-o umbră de durată,
Eternul se strămută din infinit în clipă
Și zborul din înalturi se frânge de-o aripă,
Iar vremea vremii noastre apune, demodată.*

*Ideea de durată e-un fel de ruj pe buze,
Ce minte doar culoarea din zâmbetul de lume...
Și nu contează arta de-a crede-n ce se spune
Când toată viața noastră-i un târg de voci confuze...*

*Se va-nnopta, căci noaptea e-o zi ce-n neguri cade,
Și gândul va renaște, pe somnul dintre vise,
Un vis de libertate la porțile închise,
Dar orice cutezanță din vremea ei se scade...*

*Las gândul să se scurgă în fluvii sedentare,
Ideile să treacă în fapte ideale,
Și faptele s-adoarmă în gânduri ireale,
Iar timpul să se-ntoarcă la vechi și seci izvoare.*

*E prea târziu să caut devremele din iele,
Fecioarele să creadă în ochii lor de soare,
Iar noaptea să viseze, în zori, la înserare,
Când zborul din cuvinte s-a cuibărit în stele.*

*De-aceea, las agora și mă întorc la mine,
E-o seară cu luceferi și bate-n gânduri vântul,
Pe cerul meu din creier răsare-n zori pământul
Și trece în uitare secunda care vine.*

*București,
04 aprilie 2013*

ATÂTEA VORBE...

*...Atâtea vorbe au ajuns departe
Și-atât amar de spuse-au fost uitate,
Precum un om ce pleacă din cetate
Să-și caute norocu-n altă parte.*

*Uităm și vorba, ne uităm și graiul,
Iar timpul le strivește-n noi pe toate,
Cultivă robi pe-un cer de libertate
Și-orbește ochiul ce nu-și vede paiul.*

*Uităm lumina, ne uităm și chipul,
Esența se distruge prin uitare,
Durata, prin ideea de plecare,
Și-n nori se trec furtuna și nisipul...*

*Ne cuibărim în spații colosale
Și soarta ne-o transcendem în simboluri,
Deplinul minții trece-n pline goluri
Și timpul în iluzii ideale.*

*Depindem de fantasme și de vise,
Purtate pe-o silabă visătoare,
Durate pe vreo vorbă trecătoare,
Ce bate trist la porțile închise...*

*Dar bine-ar fi de-ar fi în noi vreo poartă,
Deschisă sau închisă înspre lume,
Prin care să mai treacă ce se spune
Și omeni rari, care mai cred în soartă,*

*Țărani târzii, ce mai iubesc pământul,
Profesori ce mai dau pe la școală,
Speranțe care umplu vorba goală
Și vorba bună care-și poartă gândul*

*București,
06 aprilie 2013*

ACEL CUVÂNT...

*Tăcerea dintr-o zi caniculară
S-a scurs în ploi de sori și meditații,
Și gândul s-a umplut de constelații
Prin universul nopților de vară.*

*Acolo, sus, pe vorba dinspre dealuri,
Când via-și coace strugurii la soare
Și gândul lumii trece-n cugetare,
Trăiesc și pier atâtea idealuri...*

*...Acolo, sus, copilul se gândește
Că, dincolo de deal, e-o altă lume,
C-un soare nou și-o altă-nțelepciune,
De care-atât de mult se povestește...*

*Așteaptă seara, să se-ntoarcă-acasă,
Când mama lui va termina săpatul,
Căci, jos, în vale, îi așteaptă satul,
Iar noaptea peste lumea lor se lasă.*

*Sunt numai ei, un prințisor și-o doamnă,
Și-o casă mică, strânsă-n bătătură,
Ca un puiet de nuc în arătură
Când se scoboară ploile de toamnă.*

*E un copil, dar crește-n el o teamă
De gândul care uneori îi vine,
Când i se face frică și rușine
De ochiul ce-l privește dintr-o ramă...*

*E un soldat c-o lacrimă și-o floare,
Pe care mama lui mereu îl plânge,
Și, tot plângând, pe el la piept în strânge,
Când, seara, îi aprinde-o lumânare...*

*...E tatăl său, căzut la datorie,
Depart, într-o lume fără nume,
De care mama, uneori, îi spune,
Acolo, sus, pe dealul lor din vie...*

*Dar gândul lui n-ajunge-așa, departe
Și nu-ntelege rostul datoriei...
Cu mama lui, aici, în grija viei,
De restul lumii, lumea îl desparte...*

*E-un gând al lui, când mama lui trudește,
În vie, pe ogor și la pădure,
Iar el învață liniștea s-o-îndure...
Când lumea lui, prin el, se liniștește...*

*Un soare, nori, un cer, o dimineață,
Și pașii lui târșiți în umbra lunii,
Alături de ai mamei și ai lumii...
Cam asta-i tot ce poate-avea în viață...*

*Iar tatăl său, un ochi, un gând și-o ramă,
Un plâns al casei, când la el privește,
Și-i spune cât de tare le lipsește...
Acel cuvânt dintre copil și mamă.*

*București,
06 aprilie 2013*

PERMIS DE LIBERTATE

*Gândul meu e spațiul meu de libertate?
Și viața mea e-n tot și-n toate gând?
Un sens al libertății prin Cuvânt?
Sau doar o altă poartă de cetate?*

*Desigur, libertatea e gândire,
Putere de a vrea, de a concepe,
Sau poate doar un alt fel de-a începe
Un nou suiş spre-aceeași îngrădire.*

*Un gând înseamnă-o lume revolută,
Adusă în prezent, deci re-creată,
Repusă-n noi tipare, judecată,
Trecută prin noi filtre, cunoscută.*

*Un gând înseamnă-n oameni amintire,
Adică-un mod de a trăi în vreme,
De-a crede-n timp, în soartă, în dileme,
În ură, răzbunare și iubire...*

*Un gând înseamnă-o lume viitoare,
Proiect ingenios sau nebunie,
Căci omul poate fi ce-ar vrea să fie
În clipa lui de gând la devenire.*

*Dar gândul operează prin cuvinte,
Cuvântul este Om și omul e Cuvânt,
Iar gândul tău e totdeauna gând...,
Te-îndrumă, te suportă sau te minte.*

*Un gând înseamnă-a evada din tine,
Din tot ce-ai fost, a deveni ce vrei,
A accesa iluzii și idei
Sau a alege-un drum de azi pe mâine.*

*Dar gândul poate fi și rătăcire,
Când ceru-i plin de nori și disperare,
Când viața ta e-un val golit de mare,
Și drumul tău, o nouă amăgire...*

*Un gând, în fond, e-un soi de evadare,
Din clipă, din principii, din cetate,
Pentru-a crea o altă libertate
Decât aceea dată de-o-închisoare.*

*Memoria, cunoașterea și gândul,
Valorile și timpul, sau uitarea,
Percepția, ideea, cumpătarea
Sunt doar alt mod de-a înrobi Cuvântul.*

*Oricare om e-un serv pentru gândire,
Gândirea-nseamnă griji, nevoi și teamă,
Iar toate-acestea pentru om înseamnă
A accepta durerea prin iubire.*

*Există-n oameni teamă și-ndoială,
Și-un infinit închis într-o monadă,
Prin care gândul ar dori să vadă
Cuvântul conținut în vorba goală...*

*...Deci gândul este-n fond tot o cetate,
Necesitatea ta de a-nțelege,
De ce o libertate-nseamnă lege,
Iar legea un permis de libertate...*

*București,
11 aprilie 2013*

CLIPA OCHILOR DIN GÂND

*Mă mai gândesc și-acum la ochii-i plini de verbe neștiute...
Cândva-ntr-o zi, m-au vindecat de-un cenușiu de gheață,
Curgea un râu de ponosirii printr-un pustiu de viață,
Și nu credeam c-am să revăd atâtea doruri dispărute...*

*Ochii ei erau un fel de gând cu albastru de mare,
Uimiți de-un adânc de ocean cu șoptiri parfumate,
Privirea-i trecuse în clipa esenței luminii de noapte,
Când valul se sparge la țărături tușate pe-o dungă de zare.*

*Și nu mai știu dacă spuma de val era vis sau furtună,
În ochii ei, totul părea un ecou de demult și de-aproape,
Aisberguri de umbre de fum și munți prăvăliți peste ape,
Prin care, adesea, tăcerea luminii din inimi răsună.*

*O floare c-o fată-n petale, sau fată-n privire c-o floare,
Nu-mi amintesc seninul, dar am privit în ochii aceia...
Creau o lumină verzuie prin care vorbește ideea,
Sirenă ce umple c-o mare târzie apusul de soare...*

*Și-atunci gândul ochilor ei s-a cuibărit în inima mea,
Un stol de păsări s-a stins în copacul cu raze de frunze,
Trecea, printre ramuri cu fructe oprite, un zâmbet pe buze
Și toată-nserarea prin poarta luminii din lacrimi tăcea.*

*...Mai cred că iubirea a fost ce-am cules în secunda aceea,
Când ea îmi vorbea prin cuvinte-n cuvintele mele,
Iar cerul din gânduri clipea printr-o floare-nflorită în stele,
Din care provine, senină, frumoasă și tandră, Femeia.*

*București,
17 aprilie 2013*

PRIN IARBA NECOSITĂ...

*Acum, în gând la mine-i o poartă de tristețe,
Ajung, la ele-acasă, tăcerile uitate,
Prin timpurile vremii, un vânt de dor mai bate
Și-i multă iarbă deasă pe-un zor din tinerețe.*

*Trec norii ca o boare din toamnele brumate
Și re-nfloresc gutuii pe-un deal din amintire,
Mă-ntorc la tinerețe c-o oază de iubire
Și c-un deșert al vieții murat pe răni uitate.*

*E noapte-n cimitire și crucile m-apasă,
Pe dealul dinspre vie se tulbură salcâmii,
Aud cum cade frunza pe veșnicia lumii
Și mama cum îmi spune să vin devreme-acasă...*

*...E mult din acea seară, iar mama nu mai este,
Am fost pe unde-am fost și am ajuns departe,
Acolo unde lumea în buni și răi se-împarte,
Ducând pe frunți de gânduri aceeași grea poveste.*

*Am mers pe unde-am mers, prin jungle și războaie,
Prin nori pustii de gânduri, prin gropi și prin palate
Și-am înțeles că lumea e plină cu de toate,
Dar tremură ca frunza în zilele de ploaie.*

*Coboară, dinspre ziuă, un miez târziu de noapte
Și înc-o zi se lasă bifată-n calendare,
Prin fânul bun de coasă trec murmure sumare
Și-adoarme în livadă un iz de mere coapte...*

*Am vrut să vin devreme, dar n-am ajuns vreodată,
În zarea fără zare, ești un pustiu de lume,
Trăiești pustietatea așa cum ți se spune,
Căci libertatea-nseamnă robie acceptată.*

*În vremuri fără vreme, n-ai nici cămin, nici mamă,
Ești cobră sau mangustă, ești care contra care,
Când tu rămâi în viață, e unul care moare,
Iar arma ucigașă sub scutul ei te cheamă.*

*Te lași în voia sorții și crezi în ce-o să fie,
Când ai căzut pe gânduri, nu poți fugi de ele,
Îți pui pe zbor o umbră și-n inimă zăbrele
Și-aștepti să vină clipa când poți ieși din vrie...*

*E-atât de greu în viață să treci de jungla vremii,
Când ziua e-ntuneric și noaptea-i zi cu soare,
Când orice libertate e-o poartă de-închisoare
Și orice închisoare e-o primăvară-a iernii!*

*Mă rog la umbra mamei, întors târziu acasă,
Se scutură salcâmi și cad pe gânduri norii,
E ruină casa noastră și ard departe zorii,
Iar vorba mamei mele din cerul ei m-apasă...*

*Aprind o lumânare pe crucea înnegrită,
E noapte-n cimitir și mult gunoi în viață,
O lacrimă fierbinte pe ochii mei se-ngheață...
E greu s-ajungi acasă prin iarba necosită.*

*București,
17 aprilie 2013*

IUBIREA NU-I DOAR FLOARE

*Iubirea nu-i doar floare de mușcată
Pe care-o pui la geam ca să se vadă,
Să știe lumea cât de mândru ești
Că ai ajuns și tu ca să iubești.*

*Iubirea nu-i coroană, nici blazon,
Și nici măcar un lucru de bonton,
Iubirea nu-i trofeul că iubești
Și nici un film pe care-l tot privești,*

*Și nu-i nici marfă generos dosită,
Ce duce omul sigur în ispită.
Dar, uneori, iubirea-i un secret,
Pe care-nveți să îl trăiești discret*

*Când este pasiune și ocară,
Ce-ți face viața aspră și amară,
O ieși așa cum e și cum ți-apare,
Ca floarea care crește prin ponoare.*

*Iubirea nu-i un antidot la ură,
Nici adorarea celui ce te fură,
De-ar fi așa, am tot fura cu toții
Și-am pune-n poarta vieții noastre hoții.*

*Iubirea nu-i nici floare altruistă,
Pe care o ții la altul în batistă,
Ca fericirea lui să fie soare,
Iar viața ta coșmarul care doare.*

*Iubirea nu-i nimic și-i tot ce este,
Un mod de-a fi, o magică poveste,
Este-un copac ce crește din pământ
Chiar dacă frunza lui se risipește-n vânt...*

*Dar asta o-înțelegi foarte târziu
Când viața ta a devenit pustiu,
Pustiu de gând, de șanse și de lume,
Pe care-l iei ca drog de-nțelepciune.*

*București,
18 aprilie 2013*

IZVOR DE PLECARE

*Au înflorit cireșii-n sat, la mine,
Și iarba a albit pe deal, la vie,
Iar gândul meu, aflat în pribegie,
Se-ntoarce-într-un târziu de unde vine.*

*E greu să urci, c-un gând de-adus aminte,
Pe-un munte de plecări și de uitare,
Cu pașii troieniți în depărtare
Și-un foc spuzit în gheața din cuvinte.*

*Chiar dacă apa curge din izvoare
Și-acolo-s limpezimile de-acasă
Și, poate, vremea ta cea mai frumoasă,
E foarte greu să faci din beznă soare.*

*Când ai plecat, ești un plecat în lume;
Se știe din străbuni că cel ce pleacă
E-un fel de puț de apă care seacă,
Un fel de soare care-n om apune...*

*Dar orice-apus înseamnă răsărire,
Iar cel ce-apune, într-un fel, răsare...
În fiecare om trăiește-un soare
Ce-i luminează viața prin gândire.*

*În cel ce pleacă viețuiește dorul
Și timpul care-n viața lui se-ncarcă,
Iar omul singur speră să se-ntoarcă
Acolo unde-s casa și izvorul...*

*E zi de Paști se primenesc gorunii,
Și oamenii-nfloresc de Înviere,
În fiecare gând e-o mângâiere
Ce-aduce-n viață vremea-nțelepciunii.*

*Mă-ntorc și eu din zarea necuprinsă,
Pe-un fir de gând de gol preaplin de ducă,
La curtea mea cu lacrimi de ulucă,
La casa mea cu lampa neaprinsă.*

*București,
20 aprilie 2013*

UDARE DE PĂCATE

*De prea multe ori, în lume,
S-au spart oalele cu capul
Și-ntr-un gard de gânduri bune,
Carele și-au rupt proțapul.*

*S-au dus hoții-n cer, la popă,
Chitiți să se spovedească,
Fiindcă-n lumea interlopă
Nimeni nu vrea să-i primească.*

*Dar și-acolo este artă,
Cu principii fondatoare,
Cu politici și cu cartă
Și cu coduri de onoare.*

*Peste tot, există multe,
Gânduri bune, gânduri rele,
Cine nu vrea să le-asculte
Nu se bucură de ele.*

*De aceea, sfântul popă,
Cu un patrafir și-o cruce,
Trece-n lumea interlopă
Ca să vadă unde duce.*

*Domnul știe, Domnul vede,
Domnul iartă, Domnul face
Din pietroaie iarbă verde,
Și din vorbe carapace...*

*Hoții, deci, la popi se-nchină,
Cer iertare de păcate,
Dezlegare la făină
Și la cele nefurate.*

*Popa sigur ia aminte
Și învață de la alții
Cum să mintă cel ce minte,
Când toți ne avem ca frații.*

*De-oi fi farsor de-oi fi popă,
De-oi fi bou sau de-oi fi oaie,
De-oi fi magistrat cu robă,
Tot vei fi udat de ploaie.*

*București,
22 aprilie 2013*

ALT CONCEPT DE LIBERTATE

*Poate că, astăzi, mâine sau cândva, ne vom schimba frecvența
Și vom putea fi timp, sau piatră, sau beznă sau lumină,
În orice om, trăiesc curajul, macularea, inocența
Și omul-gând e-un infinit durat pe-o vorbă de rutină.*

*În gând, oricine poate fi orice, oricând, oricum, oriunde:
Luceafăr, stea, călugăr, prinț, ecou, furtună sau durere,
Ogivă nucleară, gramofon, generator de unde,
Dar mai ales uimire durată pe o clipă de suș sau de cădere.*

*Nu cred c-ar fi prea greu să ne gândim cum să ieșim din rânduri,
În fond, n-am fi nici primii și nici cei mai lipiți de lume,
De-atâtea ori am fost, prin necuvânt, prin gânduri fără gânduri,
Robiți de un deșert durat în noi cu nume și prenume.*

*Schimbarea de frecvență înseamnă, în principiu, evadare
Și invadarea altei lumi ce poate fi amică sau ostilă,
Dar omul e făcut să creadă în durate trecătoare
Și să-și trăiască viața, stăpân sau sclav, în lumea lui umilă.*

*Aș vrea, să fiu, în plină zi, lumină pe frecvența zilei,
Să-i văd pe toți și nimeni să nu poată să mă vadă,
Să trec în altă stare, un punct pe-o pătrățică-a grilei,
Să generez o umbră sub pomul singur din livadă...,*

*Iar noaptea să fiu noapte neagră, sau stea strălucitoare,
S-aud cum dorm cireșii, când fetele la sori visează,
Aș fi, fără-ndoială, un gânditor, pe post de soare,
Un soare plin al nopții care-n noapte luminează.*

*De-ar fi așa ceva posibil pe planetă – și chiar este!,
Savanții au creat cândva o astfel de minune,
Pe care unii dintre noi o cred a fi doar o poveste,
Un fel de gând de fantezie și intenții bune –,*

*Ne-am face, poate, noi orașe-n spații virtuale
Și-am fi lumini în noua noastră eră luminată,
Am hoinări stilați sau goi prin spații siderale
Și-am evada din lumea asta rea și complicată.*

*În gândul-gând, orice-i posibil, chiar și nemurirea,
Durata, veșnicia, onoarea, sindromul de cetate,
Ieșirea din concepte, onoarea, ura sau iubirea...,
Schimbarea de frecvență-i doar alt concept de libertate.*

*București,
25 aprilie 2013*

DATOR LA-ÎNDATORARE

*Iau act de-un gând pe care piața
Îl scoate din unicitate
Și-l toarnă-n vrăji multiplicat,
Ce pun pe post de apă gheața.*

*Un gând din gândurile mele
E scos de-un Zeus din gândire
Și dus în noua rânduire
De vorbe goale-n vorbe grele.*

*Dar faptul meu e-un dor de faptă,
De-o evadare din cetate,
Și de-un exil în libertate,
În lumea simplă și-nțeleaptă.*

*Aș vrea să pot să vreau de toate,
Un sac de bani, un vid de gânduri,
O vorbă spusă printre rânduri,
O zi cu soare-n miez de noapte.*

*Aș vrea să vreau să am palate
Și diamante-n loc de rouă,
Și-un gând străvechi în lumea nouă...
Aș vrea să pot ce nu se poate...*

N-aș vrea să fiu golit de gânduri,

*Nici condamnat la umilire,
Nici pus pe-o cruce-n răstignire,
La o răscruce dintre vânturi.*

*Dar, uneori, preferi minciuna,
Cu rol de oportunitate,
Pe post de lege în cetate,
O lege doar și numai una...*

*Aș vrea să cred că iau hoția
Ca fiind soluția perfectă,
În lumea noastră imperfectă,
În care gându-i... nostalgia.*

*... Dar aste gânduri nu-s de mine...
Eu sunt un biet slujbaş cu gândul,
În loc de sapă, am cuvântul
Și gândul scris pe-un dor de bine.*

*Trăim în vremi contrafăcute,
În noua lume-n care omul
Mai e ce-i în livadă pomul,
Un lemn producător de fructe...*

*Un lemn care gândește viața
Ca pe-un produs, ca pe-o vânzare,
Ca pe-un profit, ca pe-o-înscenare,
Prin strategiile de piață.*

*Dar toate astea sunt ca vântul:
Când reci ca gheața, când ca focul,
Când ca necazul sau norocul,
Când ca ideea, când ca gândul...*

*Azi, gândul-gând e-un gând de piață,
Comerț, vânzare, cumpărare,
Și o eternă-ndatorare
La bănci, la soartă și la viață.*

*Dar chiar și-atunci când pleci din toate,
Doar c-un sicriu și-o lumânare
Rămâi dator la-ndatorare,
Dator pentru eternitate.*

*București,
27 aprilie 2013*

GÂNDURI...

*Sunt atâtea locuri sfinte,
Unde nu există vreme,
Unde clipele-s dileme,
Unde viețile-s cuvinte...*

*...Dar planeta-i mult prea mare,
Iar cuvintele-s puține,
Răul poate fi și bine,
Iar ce-i bun în rău dispare.*

*Ceru-i doar o noțiune,
Norii par realitate,
Vântul lumii-n lume bate,
Soarele tot mai apune.*

*Noaptea vine, noaptea trece,
După noapte-i dimineață,
După moarte vine viață,
Viața-n viață se petrece.*

*Soarele în zori răsare,
Ziua-i zi și noaptea-i noapte,
Cel ce poate-i cel ce poate,
Tot ce-apare și dispare...*

*...Astea-ntr-una se repetă,
Toți trăim în vorba lumii,
Arondați la visul lunii,
La efectul de planetă...*

*Vine gândul și gândește
Altă lume-n lumea lumii,
Lumea noastră-a-nțelepciunii,
Un alt fel de-a fi lumește.*

*Omul știe ce-i Pământul,
Știe și ce-i Universul,
Știe versul și reversul,
Știe viața, știe gândul.*

*Omul iese-acum din sine,
Nu mai este doar simțire,
Este gând, este gândire,
Este rău și este bine.*

*E cunoaștere profundă
Și memorie și vreme,
Adevăruri și dileme,
Lume francă sau imundă.*

*Este lumea cea reală,
Cu tot ce-i mai aparține,
Care trece, care vine,
Dar și lumea virtuală.*

*Omul, de n-ar gândire,
Ar trăi din plin momentul,
Ar conta în el prezentul,
Fără nicio amăgire.*

*Căci n-ar exista vreun mâine,
Și nici ieri și nici cândva,
Nici aici, nici undeva,
Ci doar clipa sa din sine.*

*Poate n-ar mai ține minte
Nici angoasa, nici durerea,
Fiindcă n-ar mai fi tăcerea
Vorbilor din necuvinte.*

*N-ar mai fi capăt de lume
Și n-ar ști nicicând că știe,
Ar fi doar ce-i dat să-și fie:
Un cuvânt ce umple-un nume.*

*N-ar purta povara vremii,
Nici vreo grijă pentru altul,
Nici cunoașterea, nici sfatul,
Nici căciula-n timpul iernii.*

*Omul știe că Pământul,
Cândva, o să-mbătrânească,
Și-ntr-un fel o să sfârșească
Unde nici nu-l duce gândul...*

*...Dacă n-ar ști toate-acestea,
Ar trăi ca o lumină,
Ca o floare din grădină...
Și s-ar termina povestea...*

*Dar cunoașterea-i impune
Să trăiască în durată,
Într-o lume așezată
Pe-un mosor cu-nțelepciune.*

*Omul nu e ca Pământul,
Nu trăiește în neștire,
Ci trăiește în gândire...
Omu-n sine este Gândul...*

*Omu-i gând ce se gândește,
În eterna-înlănțuire
Între vis și amăgire...
Omul doar așa trăiește.*

*București,
29 aprilie 2013*

GÂNDUL MEU

*Gândul meu m-a pus pe gânduri
Și nu știu de ce m-a pus,
Dar atâtea sunt de spus
Prin Cuvânt sau printre rânduri.*

*Gândul meu nu-i doar gândire,
Ci și lumea din Cuvânt,
Soare, apă sau pământ,
Trudă, viață și iubire.*

*Gândul meu mi se cuvine,
Sunt al lui și este-al meu,
Sunt un el, el este-un eu,
Eul meu ce-mi aparține*

*Gândul meu e și-altă lume,
Lumea lumii-n lumea lui,
Dar și-o lume-a nimănui,
Care trece, care vine...*

*Toate vorbele sunt gând,
Gându-i vorba care tace,
Și tăcerea care face,
Din profundul gând, Cuvânt.*

*Gându-i vorba spusă-n gând,
Chibzuită și-nțeleaptă,
Enigmatică și dreaptă,
Cum e omul pe pământ.*

*București,
14 mai 2013*

NU MAI VII...

*De multă vreme nu mai vii,
Te-ai reclădit în altă casă,
Cu vreo fațadă mai aleasă,
Și c-un potop de sori târzii.*

*Dar eu te-aștept la fel ca ieri,
Când ne purtam aceeași cruce,
Și nu știam unde ne-om duce,
Când n-aveam loc pe nicăieri.*

*Ne-însuflețeam ca doi nebuni,
Aveam cu noi doar căutarea
Și în amurguri lungi chemare
Acelui foc ce-i azi tăciuni.*

*Te prețuiam ca pe-o femeie,
Creată dintr-un miez de soare
Și dintr-o stea strălucitoare...
Erai frumoasa mea Idee.*

*Dar ai plecat ca orice gând,
Când timpul lui nu-i mai priește,
Când creierul îmbătrânește,
Și tot ce-a fost devine vânt...*

*Sunt tot comun și n-am prenume,
Nici timp să-ți caut diamante
Sau visuri mari și inflamante,
Să strălucești ca o minune.*

*Te-am inventat dintr-o scânteie,
La vremea când duram palate,
Pe un concept de libertate,
Neprețuita mea Idee...*

*București,
15 mai 2013*

LA POARTA MARE DINSPRE GÂND

*La poarta mare dinspre gând,
Am pus o nouă santinelă,
Și poate înc-o barieră
Între gândire și cuvânt.*

*Căci gândul meu e doar al meu
Și nu-l comunic orișicui,
Nu dau prilejul nimănui,
Să-mi facă viața curcubeu.*

*În gândul meu, am lumea mea,
Deși trăiesc în lumea mare,
Iar când sunt nor de-ngrijorare,
Încerc să mă-nvelesc cu ea.*

*La poarta lumii, pentru gând,
Nu sunt durate bariere,
Și, de aceea, în tăcere,
Un gând rămâne frunză-n vânt,*

*Plutește-n Univers și-n Om,
Printre iluzii și visare,
Ca frunzele-n apus de soare,
Când, toamna, se desprind din pom*

*Deși cuvântul nu e gând,
Ci doar un fel de Dumnezeu,
Din care cred că vin și eu,
Esența lumii e Cuvânt.*

*Iar gândul trece prin cuvânt,
Cum trec izvoarele prin munți
Și-ngrijorările prin frunți
Și viața omului prin gând.*

*București,
15 mai 2013*

VIAȚA NOASTRĂ NU E-N CER

*Sunt atâtea lucruri sfinte,
Care nu ne vin din cer,
Care trec printre cuvinte,
Precum vorba prin mister.*

*Nu le știm și nu ne pasă,
Dacă trec sau dacă vin,
Dacă sunt la ele-acasă,
Sau din alte lumi provin.*

*Sunt idei sau idealuri,
Care trec din om în om,
Precum apele prin valuri,
Precum frunzele prin pom.*

*Sunt consoane și vocale,
Condamnate la tăceri,
Pe-un ocean de vorbe goale,
Sau pe-un dor de nicăieri.*

*Sunt oferte de-însoțire,
Pentru umbrele din noi,
Sau poeme de iubire,
Scrise-n frunza de trifoi.*

*Sunt plecări în lumea mare,
C-o desagă și-un laptop,
Unde încă mai e soare,
Unde ploaia nu-i potop.*

*Sunt și ochi în care gândul
Se privește cu-înțeleș,
Unde nu mai bate vântul,
Unde-i vremea de cules.*

*Pot fi gânduri negândite,
Patimi dulci și vis amar,
Unde omu-i fără minte,
Unde viața-i doar coșmar...*

*Sunt ce-n noi avem mereu:
Viața, lucrul cel mai sfânt,
Ne-a lăsat-o Dumnezeu
S-o trăim pe-acest pământ.*

*Nu în cer și-n universuri,
Ci aici, deplin, acum,
Unde gândurile-s versuri,
Unde viața ni-i parfum.*

*Ceru-înseamnă altă viață
Fără spațiu, fără vreme,
Fără soare, fără gheață,
Fără dor, fără dileme.*

*Între vorbe și mister,
Între sufolele și gând,
Viața noastră nu e-n cer,
Viața noastră-i pe pământ.*

*București,
17 mai 2013*

ZIUA VISELOR...

*Visele sunt orizonturi, noi privirile din ele,
Ochi ai gândului de mâine din speranțele de ieri,
Unde roua bate-n geamuri inerentele-nserări,
Unde serile coboară-n roua gândului din stele.*

*Pentru visele luminii, seara-nseamnă dimineată,
Ziua-ncepe cu apusul, zorile se trec în seară,
Nu există nicio umbră, nici în case, nici afară,
Nici căldură infernală și nici gând pe-un sloi de gheață.*

*Noaptele sunt, pentru vise, zile pline de savoare,
Lumile se sting în stele, ard miresmele pe cer,
Totu-i plin de infinituri, n-a rămas nici un reper,
E o lume fără doruri, fără vorbe, fără soare.*

*Depărtările se-adună, ce-i departe-înseamnă-aproape,
Timpul n-are importanță, visele sunt alte lumi,
Unde focul nu ajunge, unde oamenii sunt buni,
Lumea are loc pe lume, totul e perfect sub pleoape.*

*Orizonturile-s limpezi cum sunt visele din viață,
Oamenii sărută clipa, nu le pasă de durată,
Nu există mârșăvie, curtea lumii e curată...
Din păcate, orice noapte se sfârșește-n dimineată.*

*București,
17 mai 2013*

LIBERTATEA TA

*Cândva, demult, am renunțat la mine,
M-am părăsit într-un pustiu uitat,
Acolo unde dorul a-ncetat
Și viața mea s-a cuibărit în tine.*

*Cădeau pe gând furtuni și viscoliri,
Credeam că mor, dar mai trăiesc și-acum,
Ca pomul de la margine de drum
În mugurirea marilor umbriri.*

*Cu umbra ta m-am luminat mereu,
Erai un zbor pe-un cer de rațiuni,
Un foc ce se exprimă prin tăciuni
Sau doar o luminiță-n drumul meu.*

*Lucea senin pe suflet și pe gânduri,
Un felinar prin iarna fără nopți,
Când casele se mută pe la porți
Și zorile-și trag ziua din pământuri*

*Dar toate astea azi nu mai contează,
Când nu mai am nici doruri, nici cuvânt,
Ci doar răcoarea nopților din gând,
Când viața c-un amurg se luminează.*

*Există și-un alt gen de fericire,
În omul altruist sau resemnat,
Când Eul lui să strige a-ncetat
Și-a înțeles ce-nseamnă prețuire.*

*Și-am devenit suport de libertate,
În libertatea ta mă-nchid și eu,
Cum norul se închide-n curcubeu
Și soarta lumii-n noua ei cetate.*

*București,
17 mai 2013*

MĂ MAI GÂNDESC ȘI-ACUM...

*Mă mai gândesc și-acum la ce-ar fi fost odată...,
Cad frunzele din nuc și toamna mă-înfloară,
E brumă peste gând și mult prea ger-afară
Și bate-un vânt de iarnă prin iarba-încolburată...*

*Erai, în gândul meu, un gând de bucurie,
Școala începuse și noi intram în clasă,
Țărani înmuguriți, plecați în zori de-acasă,
La munca de-nvățat, chemați de ce-o să fie.*

*Zâmbeai ca o privire, când ochiul o sărută,
Călcai, cu opincuțe, podeaua stingherită,
Erai ca o idee de pajiște-nsorită,
Pe liniștea din zori, cu flori de vis cusută.*

*Priveai ca un azur; erai senin cu soare,
Fetiță cu maramă, privire cu fior,
Un ochi din limpezime, o apă din izvor,
Sau poate doar un pas pe-n drum din depărtare.*

*Zâmbeai ca floare-n gând, ca vorba neșoptită,
Stejarul da în frunză și frunza da în zbor,
Trecea prin bluza-ți albă o umbră de fior
Și vorba sta pe ram în frunza ei dosită...*

*...Azi, toate au trecut, tu nu mai ești fetiță,
Ai dispărut de-atunci, ai înflorit departe,
În lumea-n care-un azi în ieri și azi ne-împarte,
Ca fructele prin pom, ca strugurii pe viță.*

*Dar eu tot vin de-atunci, din prag de-în mugurire,
Și ochii mei te văd, iar gândul meu te știe,
Un zâmbet de demult, un cer de bucurie,
Când gândul e răzor, iar mugurii-nflorire...*

*...Când noaptea trece-n vis și visele în noapte,
Mă tot gândesc la tine, sunt tot ce nu mai sunt...
Acel stejar din curte e-acum și el cărunt
Și vorbele de ieri sunt azi un cer de șoapte...*

*Mă mai gândesc și azi la ce-ar fi fost odată,
La vremea-n care ochii, în noi, prin noi, privesc,
Când vorbele sunt vise și visele vorbesc,
Când eu eram doar mugur, iar tu boboc de fată.*

*Gheorghe Văduva,
București, 25 mai 2013*

CLIPA-I DOAR ETERNITATE

*Ziua trece-n prag de seară,
Ca un soare peste dealuri,
Ca o viață-n idealuri,
Ca o primăvara-n vară.*

*Astăzi nu înseamnă mâine,
Clipa noastră-i ce contează,
Nu contează ce durează,
Ci doar clipa care vine.*

*Clipa este doar ce este...,
Cea trecută-i amintire,
Sau o rază din privire,
Dintr-un ochi care iubește.*

*Cea prezentă-i doar prezentă,
Echilibru pe o sfoară,
Fulg de nea în miez de vară,
Sau privire inocentă.*

*Și nici clipa ce urmează
Nu-i mai mult decât o clipă,
O bătaie de aripă,
Care timp de-un veac vibrează.*

*Căci durată-i doar idee
De pe vremea Atlantidei,
De păstrare-n gând a clipei,
Ca parfumul de femeie.*

*Clipa nu înseamnă soarta,
Nici muzee, nici hazarde,
Clipa-i focul care arde,
Prin esența lui, durată.*

*Nu-i otrava de cucută,
Nici buchetul de mireasă,
Ci monada sănătoasă,
Din lumina ei cernută.*

*Clipa-i focul ce se stinge,
Sub un vânt ce nu mai este,
Clipa-i veșnica poveste,
Când din cer cu clipe ninge.*

*Clipa-i turnul din cetate,
Care-n gândul lumii bate
Un concept de libertate,
Clipa-i doar... eternitate.*

*București,
29 mai 2013*

UMBLĂ PRIN HAZARD PIRAȚII

*Ziua trece-n înserare,
Umblă prin hazard pirații,
Gangsterii se au ca frații,
Luna, sus, pe cer apare.*

*Fiind de aur, e prea bună,
Poate fi topită-n soare,
Apoi scoasă la vânzare
În lingouri mici de gumă.*

*Fiindcă sunt cu toții-n vervă,
Plănuiesc ca, pe-nserare,
S-o plaseze lângă soare.
Pe-o orbită de rezervă.*

*Și a doua zi, pe seară,
Când luna va fi topită,
S-o extragă de pe-orbită
Și s-o ducă în afară.*

*Fiindcă n-are greutate,
Pot s-o tragă chiar c-o sfoară,
S-o transfere-ntr-o cămară,
Printre alte luni furate.*

*Parte-or vinde-o pe la alții,
Din rest și-or dura palate,
Țări, imperii sau regate,
Peste mii și mii de nații.*

*Și-ntr-o nouă-încumetare,
Când s-or plictisi de viață,
S-or scula de dimineață,
Plănuind să fure-un Soare...*

P:S

*...Pân-atunci, în România,
Hoții, toți, au ce să fure:
 Țara, sufletul, moșia,
Iar ceilalți au ce să-ndure:
 Bои, proștii și prostia,
 Impostura și trufia,
 Umilința, sărăcia.*

*București,
29 mai 2013*

AȘ VREA SĂ FII NEMURITOARE

*Aș vrea să fii nemuritoare,
Eu să mă duc, tu să rămâi,
Ai fost iubirea mea dintâi
Și steaua mea nepieritoare.*

*De-acolo, din deplinătate,
Să-ți umpli ochii cu petale
Să faci din lacrimile tale,
Izvor senin de puritate.*

*Să beau din apa-nlăcrimată,
Parfumul tău din viața mea,
Să te privesc ca pe o stea
În noaptea mea neînstelată.*

*Să vezi cum înfloresc castanii
Și cum tresar în ochi florii,
Cum trec prin viață muritorii,
Cum se petrec prin oameni anii.*

*M-aș face vis să-ți pun pe pernă,
Tot ce-a-nsemnat a fi frumoasă,
În viață-mi singura aleasă,
Din clipa-mi ce-a rămas eternă.*

*Ai fost creată să-mi fii floare
Și stea pe cerul meu de stele,
Cea mai frumoasă dintre ele,
Lumina mea strălucitoare.*

*București,
29 mai 2013*

PROSTUL HARNIC

*Prostu-i plin de-nțelepciune
Și o spune-n gura mare,
N-are nicio ezitare,
Toate verbele-i sunt bune.*

*El nu știe că nu știe,
Nici ce-amar este pelinul,
Căci el pune-n tot sublimul
Golul lui din scăfârlie.*

*Face tot ce poate face,
Dă cu sapa, taie creanga,
Mută aerul cu ranga,
Pune-un tanc la patru ace...*

*Cară soarele cu sacul,
Face vorba să roșească,
Umple sufletul de iască
Coase stelele cu acul.*

*Nu se lasă niciodată:
Taie fânul cu securea,
Și cu secera pădurea,
Ca să fie treierată.*

*N-are drumuri, n-are valuri,
Trece otova prin toate,
Face cocini din palate
Și din cocini idealuri.*

*Zi și noapte e la muncă,
N-are timp să obosească,
Și nici vreme să gândească.
Gândul lui e ca o stâncă.*

*Nu-l apucă dor de ducă,
El muncește, nu gândește,
Tot la el se potrivește
Precum nuca-ntr-o ulucă.*

*Totdeauna-i plin de sine,
Nu se teme că greșește,
Important e că muncește
Face totul pentru tine...*

*...Este-un adevăr-amarnic
Cunoscut pe tot Pământul:
Nu te apără nici Sfântul
De-acel prost ce-i prost și harnic.*

*București,
31 mai 2013*

OMUL ESTE NEMURIRE PE-O PLANETĂ MURITOARE

*Zace liniștea-n furtună și se tem de nori lăstunii,
Oamenii se iau la harță pe ce-și mai aduc aminte,
Unii dau cu biciu-n soartă, alții urlă la cuvinte,
Nu le mai ajunge focul, vor s-aprindă și tăciunii.*

*Ard pădurile de gânduri pe oceanul fără apă,
Apa a plecat de-acasă, umilită, supărată,
A ales altă planetă, mai cochetă, mai curată,
Unde oamenii sunt umbre pe foițele de ceapă.*

*Fulgere se zbat pe ceruri, oamenii-și dau foc la viață,
Unii beau la birt palincă, alții bat cu pumnul-n masă,
Cerul are alte treburi, e prea sus, și nici nu-i pasă
Dacă apele-s lichide sau s-au transformat în gheață.*

*Dar furtunile n-au pace, rostul lor e să vuiască,
Să aprindă focu-n ceruri, să cutremure pădurea,
Ele sunt pe lumea asta și chibritul și securea,
Nu acceptă nici tăcerea, nici limbajele de iască.*

*Arde liniștea-n furtună, condamnată la-închisoare,
Ca ideile în oameni, când în creier au cenușă,
Ca o mână-n Himalaya, ce-a rămas fără mânășă,
Cu speranța că, vreodată, va fi iar pe lume soare.*

*Pentru bietul om, e jale, dar planetei nu-i prea pasă,
Se sfădește cu supușii, îi aruncă-n uragane,
Face fărfeșiță vorba, sparge strigătu-n timpane,
Ea trăiește doar în Cosmos, de microbul-om nu-i pasă.*

*Omu-i poate fi odraslă, dar și fiu venit de-aiurea,
Înfiat de pe la alții, sau creat din adultere,
E prea plin de vorbe goale și prea singur în tăcere,
Pare-un Zeu extraterestru, dar și-un nimeni, ca pădurea.*

*Când e harnic, face valuri, strică Terrei rânduiala,
Când e leneș, taie frunza și se joacă de-a pământul,
Uneori, l-apucă dorul de-a gândi ce-i cere gândul,
Alteori, își arde casa, că nu-i place tencuiala...*

*Terra noastră cea frumoasă este încă foarte vie,
Dar trăiește ca planeta, nu ca mintea omenească,
Care vrea să știe totul, totu-n lume să cunoască,
Și când o apucă strechea, taie totu-n carne vie.*

*Omul nu acceptă dat-ul, nici doar viața pământească,
El își vrea o altă lume, unde altfel să trăiască,
Și cu spații virtuale, unde gândul să gândească,
Și cu stații orbitale, unde-n Cosmos să rodească.*

*Omul caută lumina dincolo de cea din Soare,
Gândul lui îl duce-adesea unde-a fost, unde-o să fie,
În adâncurile clipei, fără timp, în veșnicie,
Unde-i unica resursă de luminii nepieritoare.*

*Uneori, un pâlț de oameni dau planeta-afar-din casă,
Generându-i catastrofe și explozii nucleare,
Care pot să-ntoarcă Terra la condiții insolare,
Unde nu există bios, ci doar lavă și angoașă.*

*Omul este gând, dar gândul, uneori, din el, dispare,
I se tulbură izvorul și se vinde pe-un tăciune,
Uită lumea-n care crede și credința sa în lume
Și rămâne ca o apă fără țărături, fără zare.*

*Prin dilema sa cumplită-n umilință și onoare,
Condamnat să-și fie sieși și Pământ și Gând și Soare,
Muritor ca orice ființă, dar etern prin cugetare,
Omul este nemurire pe-o planetă muritoare.*

*București,
01 iunie 2013*

OROARE DE INIȘI

*De eu trăiesc aici, la mine-acasă,
În zile înșorite sau ploioase,
Și-n viața mea-s neliniști dureroase,
Mă-întreb-adesea ce dureri m-apasă.*

*Sunt clipe când mă simt un vârful de munte,
Prin vântul care bate sus, pe creste,
Prin vorba bună spusă-ntr-o poveste,
Și clipe ce-mi ucid sudoarea de pe frunte.*

*Nu mă-îngrozește-n stâncă escalada,
Oricât de greu, pe munte mă simt bine,
Și nu-mi înfig în gând un mărăcine
Nici gerurile iernii, nici zăpada.*

*Câmpia nu-mi întinde o capcană,
Nu mă privește-n ochi cu răutate,
Îmi dă din rodul ei, cu bunătate,
Un măr, un spic de grâu, sau o castană...*

*Pe deal, mă simt ca un cireș în floare,
Sunt liber ca un dor ce-nmugurește,
Ca pomul ce-n livada sa rodește,
Ca soarele-ntr-o zi de sărbătoare....*

*Drumeagul nu îmi face anonime,
Fântâna nu-mi dă-n vorbe cianură,
Acolo nu există impostură,
Nici acel ins ce n-are loc de tine...*

*Toți acești inși, câți ori mai fi pe Terra,
Sunt ca un vâsc pe viețile normale,
Trăiesc din răutăți și din fecale
Și trec prin pestilențe atmosfera.*

*Nu sunt prea mulți, dar răul e prea mare
Și-l fac cu ironii și cu plăcere,
Invidioși, perversi și plini de fiere,
Rămân mereu, aceeași grea oroare.*

*N-ai ce le face, nu-nțeleg vorbirea,
Sunt plini de răutate ca vampirii,
Sunt gheara rușinoasă-a omenirii,
Ce trece-n derizoriu prețuirea.*

*București,
01 iunie 2013*

HOȚII, ȚARA ȘI HOȚIA

*Hoții-s plini de vorbe goale,
Timpul nu-i mai ține-n casă,
Soarta lor e arătoasă,
Viața noastră-i o teroare.*

*Tot ce afli e doar știre,
Informația-i la alții,
De nu ești cu ei ca frații,
Poți s-ajungi în cimitire...*

*Ei sunt astăzi creatorii,
Se vor singura comoară,
Pentru biata noastră țară,
Prinsă-n chingile ororii.*

*Ei, acești vulpoi cu slană,
Vorbitori de limbă mută,
Pun otrava de cucută
Pe cea mai rămas din rană.*

*Moarte breslei cărturare!
Slavă erei ticăloase!
Bravo leprelor jechoase!
Strigă ei cât pot de tare.*

*Boși soioși, c-o țeastă goală,
Inși acizi și-nguști la minte
Nu văd vorba din cuvinte,
Nici limbajul lor de smolă.*

*Cară frazele cu carul,
Sunt inculți, dar tari în gură,
Tună, fulgeră, înjură,
Dau în tot ce-a fost cu parul.*

*Pun petrol pe tot ce arde,
Când vreunul dă s-apară,
Dar nu văd un pierde-vară
Care-nvârte miliarde.*

*Cară soarele-n oblâncuri,
N-au nevoie de lumină,
Fiindcă floarea lor de mină,
Crește numai în adâncuri.*

*Cei mai mulți urâsc bătrânii,
Niște tați trudiți prin viață
Și ajunși sărmani de piață,
Mult mai rău decât sunt câinii.*

*Guralivi și plini de ură,
Viscerali și roși de patimi,
Nu le pasă nici de lacrimi,
N-au nici milă, nici măsură.*

*Sunt în stare să ucidă,
Pentru bani, pentru putere,
Să-și îngroape în avere
Viața lor de pălămidă.*

*Ei sunt azi blazonul ginții,
Au putere și palate,
Au averi nemăsurate,
Însă n-au lumina minții.*

*Dar aruncă oale sparte
Tot pe cei ce-s robii gliei,
Pe ogorul sărăciei
Și le vor doar rău și moarte.*

*Strigă-ntr-una, ca turbații,
Porta-voce-a-înșelăciunii,
Cât de buni sunt azi nebunii,
Pe murirea unei nații.*

*Nu contează cine-înșeală,
Tot ce-a fost e nevalabil,
Ce-a rămas e doar vandabil,
Lumea lor e colosală.*

*Sunt mai răi decât pirații,
Fără legi, fără morală,
Fără mamă, fără țară,
Fură tot și dau pe alții.*

*Sunt la fel cu cei ce-n vreme,
L-au ucis pe el și visul,
Și acum, cu tot dichisul,
Vor să-l scoată din poeme.*

*Denigrează tot și toate,
Eminescu, timp și țară
Și-aduc iar de pe afară
Nu ce-i bun, ci surogate.*

*El credea în ce-o să fie,
Și-ncerca să facă iară,
Prin "Carpatia", o țară,
O-întregită Românie.*

*L-au făcut nebun și tonul
Unui vânt din altă parte
L-a târât pe-un pat de moarte
Și i-a pus pe vis oblonul...*

*Râd acum, c-un râs feroce,
Criminali și hoți de țară,
Și-lucid a doua oară,
Ca poet, ca om, ca voce.*

*Vând trăirea și fiorul,
Vând uzina și câmpia,
Vând cultura și moșia
Vând fântâna și izvorul.*

*De-i prea goală visteria,
Nu contează, ei sunt bine,
N-au nici teamă, nici rușine,
Eiucid, azi, România.*

*Au puterea și cuvântul,
Prin averi miraculoase,
Prin rețele fabuloase
Care umplu tot pământul.*

*Sunt hidoși ca o cavernă,
Aroganți, la patru ace,
N-are nimeni ce le face,
Ei sunt vocea lor eternă.*

*Și-n timp ce-și sporesc moșia
Și vând țara pe avere,
Geme, tristă-n timp ce pierе,
Mama noastră, România.*

*București,
03 iunie 2013*

P.S.

*Poate că-n răsplata sorții,
Toți acești vrăjmași de glie,
Vor ajunge-n pușcărie,
Unde-ajung, pe lume, hoții.*

DURATA CLIPEI

*Trăim în spații complicate
Și-n orizonturi fără dune,
Ce-n fuga zărilor nebune
Se umplu ochi de mări secate.*

*Trăim în timpuri fără faze,
Într-un perpetuu gând de ducă,
Urmând efectul de nălucă,
Dintr-un deșert golit de oaze.*

*Și nu ne pasă dacă viața
Răsună-n vocile chindiei,
Nici dacă șansa bucuriei
Se risipește-n noi ca ceața.*

*În fiecare sens trudește,
Gândirea rece, chibzuită,
Ce-aduce liniștea-nsorită,
Prin clipa care-n om iubește.*

*Ce-a fost trăit, a fost trăire...
În fiecare dor tresare
Un har, o clipă de visare,
Un of pierdut sau o iubire.*

*Ce n-a mai fost e doar erată,
La acea carte infinită,
Ce poate fi în noi citită
Prin anii care-au fost odată.*

*Sunt încă gânduri ce contează,
În tot ce-nseamnă arca lumii,
În rostuirea-nțelepciunii
Din clipele ce-n gând durează.*

*București,
05 iunie 2013*

ZI ȘI NOAPTE...

*Noapte-i zi și ziua-i noapte,
Sinergie delicată,
Într-o lume complicată,
Unde verbele-s de toate.*

*Ziua umblă-n prag de seară,
Ca o apă printre valuri,
Ca un gând prin idealuri
Ca o primăvară-n vară.*

*Noaptea n-are nicio vină,
Face parte dintr-un ciclu,
Unde timpul e periplu,
Unde spațiu-i doar vitrină.*

*Ziua, musca-nțeapă tare,
Când e mult prea cald afară,
Viața-n zile se măsoară,
Când lumina-n sine moare.*

*Noaptea-i partea-nchisă-a grilei,
Fața ei întunecoasă,
Masca ei misterioasă,
Clară ca lumina zilei.*

*Alternanța-i altă treabă,
Chestiune de rotire,
Între ură și iubire,
Între hoț și om de treabă.*

*Ziua-i fața din lumină,
A planetei rotitoare,
Noapte-i umbra vestitoare,
Pentru-o zi ce stă să vină.*

*Noapte-i ziuă, ziua-i noapte,
Nu și Da pe cerul vieții,
Seară-n pragul dimineții,
Dimineață-n prag de seară.*

*Ing și iang, cum spun chinezii,
Trudă aspră și odihnă,
Agitație și tihnă
Mic dejun în toiu-amiezii.*

*Noaptea, numai hoțul vede,
Hoțul, lupul și perversul,
Ziua este doar reversul
Care nopții se succede.*

*Toate sunt dihotomie,
Infinituri strict finite,
În ecouri infinite
Din ce-a fost în ce-o să fie...*

*Ziua lumii trece-n noapte,
Întuneric și lumină
Se urăsc și se combină,
Ca ideile în fapte,*

*Ca femeia mofturoasă,
Când prea-plină de iluzii,
Când marcată de confuzii,
Când urâtă, când frumoasă.*

*Dar femeia nu-i fofează,
Nu-i ca clipa care trece,
Nici pahar cu apă rece,
Ci-i esența ce durează.*

*Căci femeia-nseamnă floare,
Parte-a vieții luminoasă,
Într-o lume-ntunecoasă,
Unde noaptea-n zori răsare.*

*Viața-i moarte, moartea-i viață,
Un contrast indeniabil
Într-un spațiu inflamabil,
Unde soarele-i de gheață.*

*București,
10 iunie 2013*

BĂTĂLIA PENTRU SOCLU

*Ce se știe-i ce se știe,
Dincolo-i o altă lume,
Alte nume și renume
Și alt soi de ce-o să fie.*

*Ce-i știut nu-i fără moarte,
Nu-i nici piatră, nici durată,
Ci doar azi sau altădată,
Într-o pagină de carte.*

*Tot se pune la-ndoială,
Gândul nu se-ncrede-n fapte,
Nici în răget, nici în șoapte
Nici în vorba prea loială.*

*Îndoiala-i rațiune,
Rațiunea-i îndoială,
Ca un fel de alb în smoală,
Sau de smoală-n gânduri bune.*

*Vrem, nu vrem, trăim, în cete,
Adevăruri partajate,
Pe-un răboj, de hoji crestate,
Cu-apă rece să ne-îmbete.*

*Un copac cu frunze nude
Și cu ramuri dezbrăcate,
Pin livezile-înnoptate,
De lumina lor ne-ascunde....*

*Cei citiți nu cred în stele,
Cei ce știu nu cred în spuse,
Nici în frazele sus-puse,
Nici în dogmele rebele.*

*Ne-a rămas o axiomă,
Undeva, în depărtare
Pe un val uitat de mare,
Într-un fiord lipsit de formă.*

*Dar și normele-s trecute,
Neglijate și uitate,
Veștejite și-ncurcate,
Ca potecile pierdute.*

*Adevăruri ce ne-îngheață,
Ghețării înșelătoare
Și nisipuri mișcătoare
Redevin un mod de viață.*

*În această nebunie,
Bătălia cea mai mare
Nu se dă pentru-nălțare,
Ci doar pentru temelie.*

*Nu contează ce există,
Nu contează ce se spune,
Ce răsare sau apune,
Ci doar soclul ce rezistă.*

*București,
13 iunie 2013*

GÂND SINGURATIC

*Mă tem că l-am uitat, nu-l mai aud deloc în mine,
Știu însă că-i aici, cum soarele-i în nor și-n noapte,
Cum verbele-s în om, în voci, în strigăte, în șoapte,
În vorbele ce vin din vorba lumii despre sine.*

*Mai trec prin timp, ca să-înțeleg ce-a fost și ce-o să vină,
Mai merg pe-un drum pe care n-am mai mers așa vreodată,
C-un dor târziu de-un gând ce n-o să știe niciodată
Că nu există-n timp ceva ce nu va fi rutină.*

*Demult, demult, de când nici gândul lumii nu mai știe,
Se adunau semnale dintr-un gând fără de gânduri,
Erau ca un cuvânt stingher și gol, gonit din rânduri
De-o voce-n care-o stea vibra-n lumina-i aurie.*

*Un gând stingher, uitat și trist, ca un fecior tomnatic,
Romantic, unic și târziu prin sensurile vieții,
Ca roua pe o floare-n geana rece-a dimineții,
Un gând frumos, atent, profund, sfios și singuratic.*

*E gândul meu, dar, Doamne, de fapt, și eu sunt gândul lui,
Când stau, când merg și când mă clatin, când tac și când vorbesc,
Când fug după himere, când dorm, când uit, când mă gândesc,
Și-atunci când îmi dau seama că nu-l pot spune nimănui.*

*București,
17 iunie 2013*

ARMONII

*Eu cred în iamb, troheu, dactil și anapest,
Ce vin din vremi când oamenii vedeau în vers
Un fel de stea aprinsă-n gând și-n Univers,
Prin vocea armoniei gândului celest.*

*Limbaful încifrat, constrâns de-un alt corset,
Limbaful trivial, pe post de realism,
Sau cel cu haine-mprumutate din cinism,
Pot fi și ele-o nouă haină de poet.*

*Oricine poate scrie-orice, oricând, oricum,
Cuvinte sunt pe lumea asta câte vrei,
Din ele poți să faci latrine și idei,
La urma urmei, și gunoiu-i tot parfum.*

*Poeții, azi, n-au chef, nici timp de migălire,
Cuvintele, cred ei, sunt libere la gând,
Ca frunza toamnelor la zbor, la dor și vânt,
Se-așează singură sub pași și sub priviri.*

*Nu-i bine-n vers să cauți altfel să le-așezi,
Să umple fizic și semantic un loc gol,
E ca și cum le-ai obliga să aibă-un rol
Acolo, în căsuța lor, când le postezi.*

*Așa, e mai tentant, le scrii precum îți vin,
Ca-ntr-o poveste despre vânt, fiori și nori,
Pe care poți s-o-îmbraci cu umbre sau viori,
Cu doruri de demult, cu flori de rozmarin.*

*Se poate și așa, se poate cum vreau eu,
Poemu-i un tărâm din noi nemărginit,
Ca un cuvânt comun: precis și infinit,
Dar eu prefer să am, în versuri, drumul meu,*

*Cu iambi, trohei, dactili și chiar cu anapești,
Cu verbe ce se prind silabic într-un joc,
O horă-n care toate-s strânse la un loc,
Prin ochii-n care vezi ce simți, când îi privești.*

*București,
18 iunie 2013*

CINE EȘTI?!

- Hei, spune-mi cine ești și tot ce știi să faci?
- Mai am de scris un vers și, poate, mă opresc,
Dar voi rămâne-aici, să scriu și să vorbesc,
Când te-a robit un verb, n-ai șanse să mai taci.

*Eu sunt, cum îți spuneam, slujbaş pentru cuvânt,
Îl desenez pe cer, îi fac în cărți palate,
Trudesc în casa lui, îi caut nestemate,
În sori, în gând, în flori, în suflet, pe pământ...*

- N-ai vrea, te rog, acum, puțin să te oprești,
Să stăm și noi de vorbă, ca doi prieteni buni,
Să punem sare-n ciorbă și-n foc niște tăciuni,
Să-mi spui nu doar ce faci, să-mi spui și cine ești?

- Sunt, încă-odată-ți spun, ce fac și ce gândesc,
Plaivaz pentru cuvânt, ochean pentru privire,
Ocean pentr-un vapor, suport pentru gândire,
Sunt doar ce știu să fac, n-am timp să mă privesc.

*Sunt drumurile lungi, sunt gândul meu din gând,
Sunt cartea de pe raft, ce-am scris-o cu sudoare,
Sunt umbrele din zori, când soarele răsare,
Sunt șansa de-a produce un dor pentru-un cuvânt.*

- Ești troglodit, ce ai? Sau ești picat din cer?
Eu vreau să știu de tine, nu de-nțelesul tău,
Coboară-te la mine, vorbește-n graiul meu!
Și lasă vorba vorbei, ieși naibii din mister!

- Nu vreau să știu nimic, eu nu-s pe placul meu,
Contează doar ce fac, ce știu și ce gândesc,
Ce cred că e corect, ce văd și ce iubesc,
Nu sunt nici Făt Frumos, nu sunt nici Dumnezeu.

Sunt oameni care cred că sunt ceea ce fac,
Ei nu-s stăpânii lumii, ci lumea-i viața lor,
E important efectul și nu ce prinzi din zbor
Și-apari pe strada lumii fantomă fără cap...

La urma urmei, viața nu-nseamnă ce primești,
Ce smulgi de pe la alții, ce crezi că e al tău,
Și nici să ai de toate, când altu-o duce rău,
Ci drumul tău în lume și tot ce-i dăruiești...

*

...O fată-n depărtare, regretă-acest accept,
Privește în ecran, așteaptă un răspuns,
Ce-i scriu de zor pe chat nu pare a-i fi de-ajuns.
Ea înțelege altfel un astfel de concept.

- Ce faci?! Ești dus cu pluta?! Știi despre ce vorbești?
Mă uit, aici, la tine, pe facebook, la profil,
Ai ochi de mere coapte și suflet de copil,
Dar n-ai habar că-n viață contează cine ești.

București,
29 iunie 2013

GÂND NOCTURN

*Azi-noapte, către zori, scriam pe-un dor un gând,
Și încercam s-apăs pe taste c-un fior
De pana din trecut mă-nlănțuiam c-un dor,
Era prea nor pe jos și-n suflet mult pământ...*

*Eram decis să plec spre-un viitor trecut,
Credeam că pot s-ajung acolo c-un cuvânt,
Când vorbele sunt zbor și zboru-înseamnă vânt,
Efectul unui vâz fiind doar ce-a fost văzut.*

*Nu sunt venit de ieri, trăiesc aici demult,
Iar scopu-a tot ce fac e doar ce știu să fac,
Când nu mai pot să scriu, prefer din nou să tac
Și-n noaptea cu tăceri, vreau gându-mi să-l ascult,*

*Îl scriu balsam pe răni și flori pentru iubiri,
Îl port prin Univers, modest, discret, atent,
La steaua lui mă-nchin ca-ntr-un etern prezent
Și-l prind cu verbe noi pe-un stol de regăsiri.*

*Îl simt un laisser-faire, un virtual castel,
Un infinit în sens, o clipă-n infinit,
Sau poate doar un rost al unui drum sfârșit,
Și vreau ca orice gând să fie-așa, ca el.*

*Se-înălță-n Everest, dar cade istovit,
E încă foc pe cer și-n soare-i mult prea frig,
Iar verbele mă dor și nu mai pot să-l strig,
Când geme-ntr-un adânc, c-un suflet viscolit.*

*Credeam c-am să găsesc, în timpul meu, prin vers,
O margine de țărm dintr-un ocean secăt,
Un fluviu de ghețari în munți de foc durat,
Sau doar un fel de-a fi o umbră-n Univers*

*Dar zorii au venit și n-am mai scris nimic,
Am resetat un gând și altul m-a cuprins,
Lumina unei nopți, în zori de zi, s-a stins,
Și din siajul ei încerc să mă ridic.*

*București,
28 iunie 2013*

JE NE SAIS PAS...

*Je ne sais pas si le moulin soit rouge,
Ou si le rouge soit un moulin en vent,
Mais tout le monde c'est un moulin vivant
Dans une pensée qui passe comme un déluge.*

*Je ne sais pas si le déluge soit rouge,
Ou si le rouge soit un déluge du mot,
Mais ma pensée se passe comme un boulot
Dans une affaire qui tombe comme un déluge.*

*Je vois parfois, ou je ne vois jamais,
On voit un gros brouillard sur la vallée,
On peut haïr, quand on ne peut aimer,
Mais tout l'amour c'est comme un bon café.*

*Un bon café c'est, pour l'amour, le sable,
Par la couleur d'un tout à fait fragile
Qui trouve, dans tout l'esprit, un grain subtil
D'un moi des mots, tué d'un coup de sabre.*

*Un moi tué c'est un soi-même du soi,
Un soi-disant écho d'un cri de l'herbe
Un sens profond ou un non-sens du verbe
D'un coup de cloche sur les maisons en bois*

*Je ne veux pas un rouge d'un tel moulin,
Ni l'ombre du moulin tombant sur ma pensée,
J'avais, je crois, une simplement idée,
D'un tel concept présent et lointain.*

*București,
13 iulie 2013*

MEDITAȚIE ÎN DA

*Tot mai caut în zori...
Tot ce-am căutat am găsit,
Tot ce-am găsit am iubit,
Tot ce-am iubit a rodit,
Tot ce-a rodit a trăit
Printre flori...*

*Tot mai plec uneori...
De câte ori am plecat, am ajuns,
De câte ori am ajuns, am rămas,
De câte ori am rămas, am răspuns,
De câte ori am răspuns, m-am sustras
Dintre nori...*

*Spun mereu ce-am aflat...
De câte ori am știut, am vorbit,
De câte ori am vorbit, am văzut,
De câte ori am văzut, am simțit,
De câte ori am simțit, am trăit
Ce-a fost dat...*

*Tot mai vreau ca să lupt...
De câte ori am luptat, am învins,
De câte ori am învins, am fost om,
În fiecare zi, am aprins ce s-a stins,
O frunză pe ramuri, o ramură-n pom,
Când s-a rupt...*

Știu demult ce-mi e scris...

De-am fost jos, am iubit ce-a fost sus,

De-am fost sus, am știut să cobor,

Viitorul e-n viață un trecut recompus

Iar prezentul e-n lume un trecut viitor,

Ca un vis...

București,

11 iulie 2012

CONCEPT LA ZI

*Aș vrea să nu contez, deși un om, ca om, contează,
Aș vrea să nu visez, deși un om, ca om, visează,
Aș vrea să plec, deși eu tot rămân, când lumea pleacă,
Aș vrea să fac din nou ce vreau, dar, poate, n-o să-mi placă.*

*Nu vreau să-mi fiu mereu pe plac, nici să-mi ridic în gând palate,
Eu sunt făcut să cred că fac ce pot și ce se poate,
Să sap umil în vânt, să luminez cu nopți hârtia,
Să caut printre gânduri și simboluri nostalgia.*

*N-ar trebui s-o fac, e nor, iar cerul nu se vede
Și nici culoarea de pe cer nu-nseamnă iarbă verde,
Am ancore pe gând, dar nici un gând de ancorare,
Îmi place să fiu val, când marea-înseamnă încă mare.*

*Dar nu sunt val și nici nu pot să fiu așa vreodată,
Nici lună de pe cer, nici stea, nici apă-nvolburată,
Ci doar un gând ce-n lumea asta lumea o gândește,
Monadă de etern, sau doar un orb care privește.*

*Sunt doar un gând comun ce nu se vede niciodată,
Un nor pe nor, un fapt, un of, o vorbă complicată,
Căci ochii lumii văd doar ce răsare și apune
Și nu eternul orb din tot ce vezi și nu poți spune.*

*Aș vrea să fiu ce sunt, dar nu mai am identitate,
Am dat-o pe-un concept la zi: robie-n libertate
Și nu știu cum să ies din grila de-alungat de-acasă,
Când nu mai am nici gând, nici drum, nici lume și nici casă.*

*București,
11 iulie 2013*

N-AM DE GÂND SĂ CRED ÎN STELE

*N-am de gând să cad pe gânduri, când cad stelele din cer,
Treaba lor e să clipească și să cadă când orbesc,
Eu sunt doar un orb în viață, dar le văd, când le privesc
Și le văd chiar și la ziuă, când din ochii lumii pier.*

*Ceru-i mult prea plin de stele și-ar mai trebui golit,
Ca să aibă loc lumina și pustiul din gândiri
Și s-ajungă sus, la ele, ancorate în priviri,
Unde ochiu-i stea din suflet, unde gându-i înfinit.*

*Fiecare stea-i un soare, soarele-i o stea de zi,
Cea de zi înseamnă viață, cea de noapte-nseamnă gând,
Și când cade, omul crede că se-ntoarce pe pământ,
Unde are sens sintagma: a vedea prin a privi.*

*N-am de gând să cred în stele, nici în umbra lor din noi,
Infinitu-i sensul lumii, lumea-i doar un mod de-a fi,
Stelele sunt prea departe, doar în nopți le poți privi,
Unde umbra-i doar o vorbă, unde vorba-i stea în doi.*

*N-am de gând să cred în stele, stelele sunt mult prea sus,
Ele-înseamnă înfinituri sau scânteii dintr-un imens,
Unde viața-i doar lumină, unde noaptea-i Univers,
Când ajungi să crezi în ele, cerul însuși a apus.*

*București,
31 iulie 2013*

ANCORE PE GÂND

*Mă tot gândesc la clipa-n care voi fi plecat sau voi pleca,
Și nu știu ce va fi cu timpul și nici cu spațiul dintre faze,
Cu ce fior va trece vântul ducând nisipul peste oaze
În rostuirea-nțelepciunii slujită și de vorba mea.*

*Am tot trăit ca o privire pe valul plin de ochii vremii,
Cădeau cuvintele pe țarmuri și eșuau pe gând corăbii,
Purtând cu ele vorba zării de la sirene pentru vrăbii,
Și nu vedeam cum din adâncuri tresare-n dune glasul iernii.*

*Și nici acum nu știu prea multe, e mult prea vast necunoscutul,
A ști înseamnă-a face umbră într-un pustiu robit de soare,
Sau a dura prin nopți căldură de-a lungul iernilor polare,
Dar vreau să cred că-n gândul lumii finalu-înseamnă începutul.*

*Voi scrie-n zori, cu cer albastru, povestea verbelor trecute,
Și-oi ancora nemărginirea în gândul care mă hrănește,
Ca să rămân cu el, prin vreme, un ochi deschis care zărește,
Prin bezna timpului trăirii, lumini în noi necunoscute.*

*M-am ancorat pe gând, căci gândul e-n univers nemărginire,
Solid ca un pământ de doruri, imens ca un ocean de stele,
Ce-aduce-un sens de libertate când viața geme-ntre zăbrele,
În clipa zborului din tine, când ai sădit, prin gând, iubire.*

*Am să cultiv cu gânduri lumea, să cresc din gând un gând de bine,
Sau episteme pentru suflet, în truda verbelor reale,
Și, prin luminile din viață, în orizonturi ideale,
Să ancorez nemărginirea pe clipa gândului din mine.*

*București,
10 iunie 2013*

CUPRINS

CUPRINS

<i>Cuvânt pe gând</i>	5
<i>Casa de acasă</i>	7
<i>Final de umbră</i>	14
<i>Gând de toamnă</i>	16
<i>Gând fără gând</i>	18
<i>Gând de câine</i>	20
<i>Gând pentru tine</i>	22
<i>Iluzia perfectă</i>	25
<i>Imensa cotcodăceală</i>	29
<i>Marea</i>	31
<i>Margine de gând</i>	32
<i>Noapți de gând</i>	34
<i>O scoică-n libertate!</i>	36
<i>Ploile rebele</i>	38
<i>Samsari de țară</i>	41
<i>Soarele-gând</i>	45
<i>Sunt un om</i>	47
<i>Noapte timpurie</i>	49
<i>Caravana trecătoare</i>	51
<i>Contrast</i>	54
<i>Un ochi senin care vorbește</i>	56
<i>Toamnă pe gând</i>	58
<i>Unde frunzele-s cuvinte...</i>	60
<i>Vis stelar</i>	62
<i>Speranță...</i>	64
<i>Înghețare</i>	67

<i>Să fiu doar lângă tine,</i>	
<i>când tu vei fi departe</i>	69
<i>Umblet</i>	71
<i>Iubirea nu-i doar cer cu soare</i>	73
<i>Nostalgie</i>	74
<i>Moartea veșniciei...</i>	76
<i>Meditație în Nu...</i>	78
<i>Soluție</i>	80
<i>Singur pe Pământ...</i>	82
<i>Clipa din zori</i>	83
<i>Vocație pe rug</i>	84
<i>Cetatea mea de libertate</i>	87
<i>Gând din zori</i>	88
<i>Fără gând, fără hotar</i>	89
<i>Fără ieri, fără acum</i>	90
<i>Am ce n-am</i>	92
<i>Singur ca un gând</i>	94
<i>Gând cenușiu</i>	95
<i>Javrele-s tot javre</i>	97
<i>Gând pe gânduri</i>	99
<i>Ofran de țară</i>	101
<i>Fiorul Sarah</i>	104
<i>Realism frustrat</i>	105
<i>Hambare pentru gânduri</i>	107
<i>Prin lumea fără margini</i>	109
<i>Lucru sfânt</i>	111
<i>Piratul din Carpați</i>	113
<i>Gând purtător</i>	117
<i>Gând din gând</i>	118
<i>Gânduri ale lumii...</i>	119
<i>Gând și floare</i>	122
<i>Anii trec</i>	124
<i>Dorul... eternul nostru gând călător...</i>	126
<i>Golul clipei</i>	128

<i>Gândul clipei</i>	130
<i>Gândul meu îmi este lume...</i>	132
<i>Piatra-i piatră...</i>	134
<i>Dor de dimineață...</i>	136
<i>Gând sedentar...</i>	138
<i>Atâtea vorbe...</i>	140
<i>Acel cuvânt...</i>	142
<i>Permis de libertate</i>	144
<i>Clipa ochilor din gând</i>	147
<i>Prin iarba necosită...</i>	149
<i>Iubirea nu-i doar floare</i>	151
<i>Izvor de plecare</i>	153
<i>Udare de păcate</i>	155
<i>Alt concept de libertate</i>	157
<i>Dator la-îndatorare</i>	159
<i>Gânduri...</i>	162
<i>Gândul meu</i>	166
<i>Nu mai vii...</i>	168
<i>La poarta mare dinspre gând</i>	170
<i>Viața noastră nu e-n cer</i>	172
<i>Ziua viselor...</i>	174
<i>Libertatea ta</i>	175
<i>Mă mai gândesc și-acum...</i>	177
<i>Clipa-i doar eternitate</i>	179
<i>Umblă prin hazard pirații</i>	181
<i>Aș vrea să fii nemuritoare</i>	183
<i>Prostul harnic</i>	185
<i>Omul este nemurire pe-o planetă muritoare</i>	187
<i>Oroare de iniși</i>	190
<i>Hoții, țara și hoția</i>	192
<i>Durata clipei</i>	197
<i>Zi și noapte...</i>	199
<i>Bătălia pentru soclu</i>	202
<i>Gând singuratic</i>	204

<i>Armonii</i>	205
<i>Cine ești?!</i>	207
<i>Gând nocturn</i>	209
<i>Je ne sais pas...</i>	211
<i>Meditație în DA</i>	213
<i>Concept la zi</i>	215
<i>Ancore pe gând</i>	217